

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Cześć XXXIII. — Wydana i rozesłana dnia 4. kwietnia 1906.

Treść: (№ 77 i 78.) 77. Rozporządzenie, dotyczące uregulowania stosunków służbowych oficyantów, aspirantów i pomocników pocztowych. — 78. Rozporządzenie, dotyczące postępowania z podoficerami, uprawnionymi do ubiegania się o posady asystentów, względnie oficyantów pocztowych.

77.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 3. kwietnia 1906,

dotyczące uregulowania stosunków służbowych oficyantów, aspirantów i pomocników pocztowych.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 1. kwietnia 1906 rozporządza się, co następuje:

Artykuł I.

Obwieszczone rozporządzeniem niniejszem „Postanowienia normalne dotyczące stosunków służbowych oficyantów, aspirantów i pomocników pocztowych“ nabierają mocy obowiązującej z dniem 1. marca 1906.

Artykuł II.

Pod nazwami „oficyanci pocztowi“, „aspiranci pocztowi“, „pomocnicy pocztowi“ itd. rozumieć należy tak w tem rozporządzeniu jak i w postanowieniach normalnych, o ile poszczególne postanowienia nie zostały wydane tylko dla osób jednej lub drugiej płci, funkcyjaryuszy dotyczącej kategorii tak płci męskiej jak i żeńskiej.

Artykuł III.

W okręgu każdej dyrekcji poczt i telegrafów tworzy dla pierwszego ułożenia etatu osobowego oficyantów pocztowych, ogół systemizowanych w dotyczącym okręgu z dniem 28. lutego 1906

posad pomocniczych urzędników pocztowych i posad manipulantek poczt i telegrafów, stan systemizowanych posad oficyantów pocztowych.

Artykuł IV.

Do stanu osobowego oficyantów pocztowych płci męskiej przyjmuje się wszystkich męskich, na dniu 28. lutego 1906 na systemizowanych posadach znajdujących się pomocniczych urzędników pocztowych I. klasy mianuje się oficyantami pocztowymi I. klasy, takichże II. klasy, oficyantami pocztowymi II. klasy, a prowizorycznych pomocniczych urzędników pocztowych, oficyantami pocztowymi III. klasy i to z wliczeniem dotychczasowej nadwyżki czasu służby dla osiągnięcia wyższych stopni płacy.

Celem wyrównania różnicy, która wskutek tego w porównaniu z normalnym, w §ie 20. postanowień normalnych ustalonym stanem w poszczególnych klasach stanu rzeczywistego się okaże, wyda się osobne zarządzenia.

Z nadetatowymi pomocniczymi urzędnikami pocztowymi płci męskiej postępować należy pod względem mianowania ich oficyantami pocztowymi po myśli postanowień wydanych w ustępie pierwszym, tak samo jak z tymi, którzy na systemizowanych posadach się znajdują; stosownie jednak do §fu 59 postanowień normalnych utrzymywać się ich będzie w ewidencji jako nadetatowych.

Artykuł V.

Pomocnicze urzędniczki pocztowe, znajdujące się w dniu 28. lutego na systemizowanych posadach, należy mianować oficyantkami pocztowymi i zaliczyć

do tej klasy lat służby, która odpowiada ogólnej liczbie lat służby, przepędzonych czy to przy eraryalnym urzędzie pocztowym w charakterze kandydatki albo manipulantki poczt i telegrafów, czy też przy klasowym urzędzie pocztowym, przyczem ewentualną nadwyżkę czasu służby wliczyć należy dla postąpienia do najbliższej wyższej klasy lat służby.

Czas służby przebytej przy klasowych urzędach pocztowych obliczać należy w sposób przepisany dla przeprowadzenia rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 26. września 1902, Dz. u. p. Nr. 186.

Co do nadetatowych pomocniczych urzędniczek pocztowych znajdzie analogiczne zastosowanie postanowienie zawarte w ostatnim ustępie artykułu IV.

Artykuł VI.

Z pomocniczymi urzędniczkami pocztowemi, przejętymi po myśli artykułu V. na etat oficyantek pocztowych, których płaca obecna większą jest niż płaca przywiązana do klas lat służby, do których zaliczone zostały, postępować należy pod względem wymiaru płacy i podstawy emerytury po myśli obowiązujących obecnie postanowień dla tej klasy etatu pomocniczych urzędników pocztowych, do której w dniu 28. lutego 1906 należą. (§§ 26 i 27 rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 26. września 1902, Dz. u. p. Nr. 186, i § 6 rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 21. maja 1903, Dz. u. p. Nr. 108) tak długo, aż postąpią do takiej klasy lat służby, która im zapewnia co najmniej taką samą płacę i przynajmniej taką samą podstawę pensyjną.

Artykuł VII.

Manipulantki poczt i telegrafów, znajdujące się w dniu 28. lutego 1906 na systemizowanych posadach, mianować należy oficyantkami pocztowemi i wcielić do klasy lat służby, która czasowi ich służby odpowiada.

Przy tem przydzielaniu do klas lat służby uwzględnić należy stosowanie do postanowień rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 31. lipca 1898, l. 44615, Dz. rozp. p. i t. Nr. 79, tak policzalny czas służby, jak i ewentualnie czas służby przebytej w charakterze pomocniczej urzędniczki (ekspedytoriki) pocztowej, i to ten ostatni w sposób przepisany dla wykonania rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 26. września 1902, Dz. u. p. Nr. 186; ewentualną zaś nadwyżkę czasu służby uwzględnić dla posunięcia do najbliższej, wyższej klasy lat służby.

Artykuł VIII.

Manipulantki poczt i telegrafów, których obecna płaca dzienna, względnie miesięczna wynosi więcej niż przysła ich, na rok obliczona płaca (łącznie z ewentualnym dodatkiem służbowym po myśli §fu 35, l. 3 postanowień normalnych), otrzymują tę nadwyżkę jako dodatek uzupełniający, który w miarę pozyskania wyższej płacy należy odpowiednio zmniejszyć, względnie całkiem ściągnąć.

Artykuł IX.

Pomoeniczym urzędniczkom pocztowym II. klasy i stałym manipulantkom poczt i telegrafów, które po myśli artykułów V i VII nie zostały jeszcze wcielone do VIII. lub wyższej klasy lat służby, pozostawia się ich stały charakter służbowy.

Artykuł X.

Manipulantkom poczt i telegrafów, których obecna podstawa emerytalna większą jest niż podstawa emerytalna przypadająca na dotychczasową klasę lat służby, pozostawia się tę wyższą podstawę emerytalną za odpowiedniemi wyższemi dopłatami emerytalnemi, aż do posunięcia się do klasy lat służby, której podstawa do obliczenia emerytury ten wymiar przekracza.

Celem ściągnięcia należitości, którą manipulantki poczt i telegrafów opłacać mają za nadanie posady, rozłożyć można spłatę tę przy kwotach 10 do 50 koron na 12 rat miesięcznych, przy większych kwotach na 36 rat miesięcznych.

Artykuł XI.

Z dniem 28. lutego 1906 zamyka się wykaz kandydatów, prowadzony po myśli §fu 13 rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 26. września 1902, Dz. u. p. Nr. 186, oraz zapiski dotyczące się kompetentek o miejsce manipulantek poczt i telegrafów.

Do wykazu kandydatów płci męskiej, po myśli §fu 10 postanowień normalnych założyć się mającego, przenieść należy wszystkich do dotychczasowego wykazu kandydatów wciągniętych kompetentów płci męskiej w tym samym kolejnym porządku.

Do wykazu dla kandydatek wciągnie się tak kandydatki do terażniejszego wykazu zapisane i to w porządku dotychczasowym jak i wszystkie zanotowane kompetentki o miejsce manipulantek poczt i telegrafów. Wcielenie ostatniej grupy ma w stosunku do grupy pierwszej odbywać się przy analogicznem zastosowaniu §fu 10 postanowień normalnych, przyczem w przypadkach, gdzie przed egzaminem

odbyty został kurs naukowy. termin tego egzaminu uważać należy z terminami egzaminu pomocniczych urzędników pocztowych tego samego roku za jednolity, natomiast odnośnie do przypadków, w których egzamin złożony został bez kursu naukowego, miarodajnym jest pod względem wcielenia dzień złożonego egzaminu. Dotychczasowe zajęcia petentek o posady manipulantek poczt i telegrafów w charakterze kandydatek zaciąga się do nowego wykazu wtaki sam sposób jak zajęcia petentów w charakterze aspirantów pocztowych.

Artykuł XII.

Kandydatki, przeniesione z zapisków dla posad manipulantek poczt i telegrafów do wykazu kandydatek, uwolnione są od praktyki i egzaminu, wspomnianych w §§fach 5 do 9 postanowień normalnych.

Artykuł XIII.

Czas służby przebytej przy eraryalnych urzędach pocztowych w charakterze kandydatki, jak i ewentualny czas służby w charakterze aspirantki (ekspedytorki) pocztowej, ten ostatni w sposób miarodajny dla wykonania rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 26. września 1902, Dz. u. p. Nr. 186, liczy się kandydatkom do osiągnięcia wyższego stopnia płacy dziennej i do wcielenia do klasy lat służby przy sposobności nominacji na oficjantkę pocztową.

Tak samo aspirantkom pocztowym liczy się ewentualny czas służby przebytej w charakterze kandydatek.

Z aspirantkami i ekspedytorkami pocztowymi, z obecnego wykazu kandydatów przeniesionemi do wykazu kandydatek, postępować należy po myśli postanowień §fu 29 rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 26. września 1902, Dz. u. p. Nr. 186, jeżeli te w pojedynczym przypadku są korzystniejsze.

Artykuł XIV.

Tym z kandydatów przejmowanych do nowego wykazu, którzy z dniem 30. września 1902 wpisani byli do stanu osobowego ekspedytorów pocztowych, zalicza się przy mianowaniu ich oficjantami pocztowymi, względnie gdy się ich przyjmuje na aspirantów pocztowych, dla ustawienia w stanie osobowym, względnie dla postąpienia do wyższych stopni pborów służbowych lub płacy dziennej:

I. Z czasu upłynionego do 30. września 1902:

1. co do kandydatów płci męskiej:

a) przy nominacji na oficjanta pocztowego III. klasy lub zatrudnieniu w charakterze aspiranta pocztowego, cały czas, jaki upłynął od dnia wcielenia:

b) przy nominacji na oficjanta pocztowego II. klasy, nadwyżkę ponad dziesięć lat;

c) przy nominacji na oficjanta pocztowego I. klasy, nadwyżkę ponad 16 lat;

2. co do kandydatek cały czas, który upłynął od dnia wcielenia.

II. Czas, który upłynął od dnia 1. października 1902, z wyjątkiem ewentualnego czasu wojskowej służby prezenyjnej.

Artykuł XV.

O ileby wskutek postanowień artykułu XIV w I. lub II. klasie stanu osobowego oficjantów pocztowych powstać miała w porównaniu ze stanem prawidłowym (§ 20 postanowień normalnych) nadwyżka, nadliczbowe posady wyrównać należy przez nieobsadzanie na razie odpowiedniej liczby posad oficjantów pocztowych III. klasy i przy najbliższemu lub następnemu regulowaniu stanu osobowego (§ 24 postanowień normalnych) znowu powetować.

Artykuł XVI.

Kandydaci o posady oficjantów pocztowych, którzy już przed dniem 30. września 1902 ustanowieni byli ekspedytami pocztowymi i służbę sami we własnej osobie pełnią, nie należą atoli do stanu ekspedytorów, względnie pomocniczych urzędników pocztowych, są uwolnieni od dowodu wspomnianego w §fie 6 pod l. 6 postanowień normalnych, tudzież od praktyki przepisanej w §fie 7 postanowień normalnych i dopuszcza się ich wprost do egzaminu oznaczonego w §fie 9 postanowień normalnych.

Do takich kandydatów nie znajdzie także zastosowanie zawarte w §fie 6 postanowień normalnych ograniczenie pod względem maksymalnego wieku.

Artykuł XVII.

Oficjanci (ekspedytorzy) pocztowi, którzy egzaminu ruchu do dnia 28. lutego 1906 z dobrym skutkiem złożyli, mieć będą i nadal prawo do ubiegania się o posady asystentów pocztowych, nawet w tym przypadku, jeżeli nie odpowiadają warunkom postawionym w §fie 40 postanowień normalnych odnoszących się do wykształcenia szkolnego.

Posady asystentów pocztowych, o ile nie nadaje się ich uprawnionym do ubiegania się podoficerom (§ 62 postanowień normalnych i artykuł VIII rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 3. kwietnia 1906, Dz. u. p. Nr. 78), obsadzać się będzie aż do dalszego zarządzenia, nie podług okręgów dyrekcji, lecz jednolicie dla całego obszaru administracyjnego i uwzględniać się przytem będzie wspomnianych oficjantów pocztowych obok praktykantów pocztowych, biorąc pod uwagę tak u jednych jak i u drugich wykształcenie, notę otrzymaną przy egzaminie

ruchu jak i kwalifikację służbową. W tym celu prowadzić się będzie w Ministerstwie handlu zapiski konkretnalnego co do praktykantów pocztowych i wyżej wspomnianych oficyantów pocztowych.

Artykuł XVIII.

Co do pomocniczych urzędników (ekspedytorów) pocztowych, którzy z dniem 30. września 1902 byli ustanowieni ekspedyentami pocztowymi, znajdują analogiczne zastosowanie zarządzenia zawarte w §fic 60 postanowień normalnych.

Artykuł XIX.

Przy nadawaniu na podstawie ogłoszonego przedtem konkursu:

1. posad ekspedyentów pocztowych przy urzędach pocztowych III. klasy, stopnia 4. do 6., gdzie służba telegraficzna jest zaprowadzona;

2. posad ekspedyentów pocztowych przy urzędach pocztowych III. klasy stopnia 1. do 3. wogóle;

3. posad poczmistrzów II. klasy, postępować należy przy wyborze z pomiędzy kandydatów uprawnionych do ubiegania się, za których uważać należy oficyantów pocztowych, pomocników pocztowych wpisanych do zapisków ewidencyjnych dla kwalifikowanych pomocników pocztowych jak i wciągniętych do spisu kandydatów kompetentów, podług następujących norm:

I. Przy nadawaniu posad ekspedyentów pocztowych, pomijawszy wszystkie inne ogólne przy porównawczem ocenianiu poszczególnych kandydatów decydujące względy i pomijawszy osobny wzgląd na szczególniejsze uzdolnienie pewnego kandydata dla dotyczącej posady, dokonać należy wyboru z pomiędzy kandydatów z reguły podług lat służby i to bez względu na płeć.

II. Przy obsadzaniu posad poczmistrzów postępować należy podług norm zawartych w §fic 13 rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 19. maja 1900. Dz. u. p. Nr. 87. I. l. 3. w ten sposób, że pod względem wzajemnego stosunku szeregowania kandydatów, oficyanci pocztowi I. klasy i oficyantki pocztowe I. do VI. klasy lat służby, oficyanci pocztowi II. klasy i oficyantki pocztowe VII. i VIII. klasy lat służby, wkońcu oficyanci pocztowi III. klasy i oficyantki pocztowe IX. do XI. klasy lat służby tworzyć mają po jednej grupie, w każdej zaś z nich porządek wzajemny oznacza się długością w grupie tej odbytego względnie policzalnego czasu służby.

Postanowienia te nie znajdują zastosowania do tych posad poczmistrzów II. klasy, które obsadzać się ma po myśli §fu 7 rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 27. czerwca 1900. I. 33543. Dz. rozp. p. i t. Nr. 50.

Kwalifikowanych pomocników pocztowych uwzględniać należy podług miejsca, jakieby im przypadło w razie wcielenia ich do stanu osobowego oficyantów pocztowych.

Artykuł XX.

Od składania egzaminu wspomnianego w §fic 23 postanowień normalnych, uwolnieni są:

1. Oficyanci pocztowi, którzy egzamin ruchu złożyli;

2. Ekspedytorzy pocztowi, którzy z dniem 1. października 1902 mianowani zostali pomocniczymi urzędnikami pocztowymi I. lub II. klasy;

3. Kandydaci, mający starszą datę wcielenia niż któryś z wspomnianych pod 1. 2 ekspedytorów pocztowych okręgu tej samej dyrekeyi.

Artykuł XXI.

Od oficyantów pocztowych I. klasy i oficyantek pocztowych VIII. do I. klasy lat służby, z egzaminem dla jednej tylko gałęzi służby, nie wymaga się podwójnego uzdolnienia dla postąpienia do wyższego stopnia płacy, względnie do wyższej klasy lat służby.

Artykuł XXII.

Włożony po myśli §fu 59, ostatniego ustępu postanowień normalnych, na dziedzicznie ustanowionych lub za kontraktem pozostawionych poczmistrzów, jakoteż ekspedyentów pocztowych obowiązek zwrotu poborów, wypłacanych administratorom pocztowym przy dotyczących urzędach w charakterze oficyantów pocztowych, ogranicza się odnośnie do dziedzicznie ustanowionych lub za kontraktem pozostawionych poczmistrzów, jakoteż tych ekspedyentów pocztowych, z którymi kontrakt służbowy zawarty został przed dniem 1. października 1902, o tyle, że wynagrodzenie to płacić mają w wysokości pomiędzy 70 a 90 procent poborów (łącznie z ewentualnym dodatkiem telegraficznym), którą dyrekeya poczty i telegrafów oznaczy.

Artykuł XXIII.

Pozostali w spisie kandydatów ekspedytorzy pocztowi zatrzymują, jak długo nie są z tegoż wykreśleni, ad personam tytuł „ekspedytor pocztowy“ i pod tym samym warunkiem mają prawo aż do czasu zamianowania ich oficyantami pocztowymi nosić uniform. rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 17. lutego 1891. I. 774. Dz. rozp. p. i t. Nr. 17, dla ekspedytorów pocztowych przepisany.

Artykuł XXIV.

Postanowienia §§ów 40 i 41 rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 19. maja 1900, Dz. u. p. Nr. 87, o odpowiedzialności poczmistrzów za swoje organa pomocnicze zmienia się odnośnie do oficyantów i aspirantów pocztowych w ten sposób, że poczmistrze za szkodę dla skarbu z winy oznaczonych organów pomocniczych spowodowaną o tyle tylko odpowiadają, o ile i przełożony urzędu eraryalnego w takim samym przypadku odpowiadałby za szkodę dla skarbu powstałą z winy któregoś z podwładnych, w urzędzie tym w służbie zostających.

Artykuł XXV.

Jakie następstwa ma wpisanie pomocnika pocztowego do „Zapisków ewidencyjnych dla kwalifikowanych pomocników pocztowych“ pod względem powtórnego wciągnięcia do spisu kandydatów, obliczenia czasu służby, zastrzegania prawa do ubiegania się i ewentualnego nabycia prawa do zaopatrzenia, ureguje się w drodze osobnych postanowień.

Artykuł XXVI.

Z dniem, w którym „Normalne postanowienia dotyczące się stosunków służbowych oficyantów, aspirantów i pomocników pocztowych“ nabierają mocy obowiązującej, znosi się:

1. Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 31. lipca 1898, l. 44615 (Dz. rozp. p. i t. Nr. 79), dotyczące uregulowania stosunku służbowego żeńskich sił roboczych, zatrudnionych w eraryalnych urzędach pocztowych i telegraficznych, jakoteż rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 19. marca 1900, l. 58585, Dz. rozp. p. i t. Nr. 29, i z dnia 9. maja 1901, l. 18494, Dz. rozp. p. i t. Nr. 47.

2. Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 26. września 1902, Dz. u. p. Nr. 186, dotyczące uregulowania stosunków służbowych pomocniczych urzędników pocztowych, aspirantów pocztowych i pomocników pocztowych.

Auersperg wlr.

Postanowienia normalne

tyczące się

stosunków służbowych oficyantów, aspirantów i pomocników pocztowych.

§ 1.

W służbie ruchu zakładu pocztowego i telegraficznego, oprócz urzędników ruchu, zatrudnia się jako pomocnicze siły urzędnicze:

- a) oficyantów, względnie aspirantów pocztowych (§§ 2 do 62),
pomocników pocztowych (§§ 63 do 69).

§ 2.

Warunki do osiągnięcia posady aspiranta, względnie oficyanta pocztowego są:

1. Wykazanie obywatelstwa austriackiego;
2. nienaganność, jako obywatel państwa i pod względem moralnym;
3. wiek pomiędzy 16 a 35 rokiem (§ 6, l. 3);
4. dowód fizycznego uzdolnienia i zupełnej zdolności do służby przez wykazanie się świadectwem urzędowo-lekarskim, ewentualnie przez zbadanie przez lekarza zakładowego;
5. dowód wymaganej znajomości języków w miarę służbowej potrzeby;
6. dowód odpowiedniego, ogólnego wykształcenia (§ 6, l. 4);
7. dowód odbytej przepisanej praktyki i złożonego egzaminu (§§ 5 do 9).

§ 3.

Osoby płci żeńskiej uzyskać mogą posadę oficyantki (aspirantki) pocztowej tylko pod warunkiem, że są stanu wolnego, względnie wdowiego lub rozwiedzione, na każdy zaś sposób bezdzietne.

§ 4.

Posady oficyanta (aspiranta) pocztowego uzyskać nie mogą:

1. Ci, którzy sądowo-karnie skazani zostali za zbrodnię lub za czyn występny, którego się z chciwości dopuścili;
2. ci, którzy w konkurs popadli, na czas trwania konkursu;
3. ci, którzy pod kuratelą pozostają;
4. ci, którzy mieli już posadę rządową, z własnej winy jednak zostali oddaleni.

Gdyby kto po myśli postanowień tych wykluczony, bez pozwolenia Ministerstwa handlu otrzymać miał posadę, natenczas z chwilą ustalenia istoty tego czynu stosunek służbowy uważać należy za rozwiązany a dotyczącą osobę bez dyscyplinarnego postępowania bezzwłocznie uwolnić ze służby.

§ 5.

Uzyskanie posady oficyanta (aspiranta) pocztowego zawisłem jest od pomyślnego wyniku poprzedniej praktyki, której celem jest wykształcenie kandydatów we wszystkich gałęziach służby w rozmiarze dla ich zajęcia potrzebnym.

§ 6.

Pod względem dopuszczenia kandydatów do praktyki obowiązująco mają następujące postanowienia:

1. Dopuszczać się będzie kandydatów tylko w takiej liczbie, by można ich było, z uwzględnieniem ewentualnie już zanotowanych (§ 10), na systemizowanych posadach przypuszczalnie w przeciągu następných 18 miesięcy umieścić, przyczem pod uwagę przedewszystkiem brać należy przypuszczalne zapotrzebowanie męskich, względnie żeńskich sił roboczych;

2. pomiędzy osobami płci żeńskiej uwzględniać przedewszystkiem należy, przy równych zresztą warunkach, córki (wdowy, rozwódki) funkcyjaryuszów zakładu pocztowego i telegraficznego, następnie zaś funkcyjaryuszów rządowych (osób stanu wojskowego):

3. ustalony w §fie 2 pod l. 3 wiek minimalny musi być osiągnięty najpóźniej z rozpoczęciem praktyki, względnie oznaczony tamże wiek maksymalny nie może być z chwilą tą jeszcze przekroczony;

4. Od kandydatów wymagają się ukończonych czterech lat krajowej szkoły średniej (liceum dla dziewcząt) albo co najmniej dwuklasowej szkoły handlowej z dobrym postępem, względnie wykazania się świadectwem uwolnienia z całkowicie ukończonej szkoły wydziałowej (punkt 5 reskryptu c. k. Ministerstwa wyznań i oświaty z dnia 12. czerwca 1903, l. 22787, M. Dz. rozp. Nr. 36). O ile uczęszczanie do innych zakładów naukowych uważać się będzie za dostateczny dowód wykształcenia, ureguluje się osobno.

§ 7.

Praktyka trwać ma sześć miesięcy i zaczynać się z reguły w październiku każdego roku; dzieli się na dwie części, z których każda trwa trzy miesiące.

W części pierwszej kandydaci winni poświęcić się teoretycznemu i praktycznemu wykształceniu w służbie pocztowej przy eraryalnym urzędzie pocztowym, pełniącym służbę oddawczą lub też przy klasowym urzędzie pocztowym, tę samą funkcję sprawującym a kierowanymi przez poczmistrza albo oficyanta pocztowego.

Drugą część praktyki odbyć należy przy eraryalnym urzędzie pocztowym. W czasie tejże kandydaci winni przejść kurs, który prowadzić będzie urzędnik ruchu. Zadaniem tego kursu jest wykształcić kandydatów w służbie telegraficznej (telefonicznej), wydoskonalić w teorii służby pocztowej, jakoteż zapoznać z tyczącymi się ich przepisami osobistymi. Z tem połączyć należy w miejscu kursu nauki praktyczne wykształcenie w służbie telegraficznej i telefonicznej.

Wykształcenie w tej części praktyki przystosować należy do potrzeby i w miarę tejże można tworzyć osobne grupy dla nauki.

Takim kandydatom, którzy są już w tym stopniu wykształceni, że mogą być zatrudnieni w służbie ze skutkiem, przyznawać się będzie na czas ich zatrudnienia wynagrodzenie w kwocie 25 h za godzinę służby.

Za naukę w pierwszej części praktyki ma poddający się praktyce uiścić zapłatę za naukę w kwocie 15 K miesięcznie z góry; w drugiej części praktyki nauka jest bezpłatna.

§ 8.

Kandydatów przydziela się urzędom, przy których odbywać mają praktykę z urzędu, przyczem

o ile możliwości uwzględniać należy życzenia kandydatów. Przy urzędzie pocztowym III. klasy może jednocześnie tylko jeden kandydat, przy urzędzie pocztowym I. lub II. klasy równocześnie dwóch tylko kandydatów odbywać praktykę; liczbę kandydatów, których się ma na praktykę przydzielić urzędom eraryalnym, oznaczać się będzie podług szczegółniejszych stosunków dotyczącego urzędu.

Przed rozpoczęciem praktyki, kandydaci złożą mają w obecności świadka płci męskiej, do rąk kierownika urzędu przyrzeczenie wierności i dochowowania tajemnicy urzędowej (zobacz dodatek 1). Dodatek 1. Dokument przyrzeczenia podpisany przez składającego przyrzeczenie, kierownika urzędu i świadka należy przesłać dyrekcji poczt i telegrafów.

Podczas pierwszej części praktyki nie należy kandydatów dopuszczać do samoistego załatwiania połączonych z odpowiedzialnością czynności służbowych.

§ 9.

Przy końcu praktyki winni kandydaci w miejscu, gdzie drugą część tejże odbyli, poddać się egzaminowi ze wszystkich gałęzi służbowych.

Egzamin rozpada się na pisemny i ustny; ten ostatni jest połączony z praktyczną próbą pod względem wykonywania służby.

Pisemny egzamin polega na wypracowaniu łatwiejszego tematu ze służby ruchu. Egzamin ustny rozciągać się ma, oprócz przepisów osobistych, na przepisy i instrukcje służby pocztowej, służbę tyczącą się zarachowania i pocztowej kasy oszczędności, zarysy geografii ruchu, dostateczną wprawę w nadawaniu i odbieraniu telegramów przy aparacie, obchodzenie się z aparatami i bateriami, szacowanie telegranów, włączanie pojedynczej środkowej i końcowej stacyi; przepisy służby telegraficznej i telefonicznej o należytościach i zarachowaniu.

Egzamin składa się przed komisją, złożoną z delegowanego organu dyrekcji jako przewodniczącego, urzędnika technicznego i z dwóch urzędników ruchu, z których jeden sprawować ma zarazem funkcję sekretarza.

Dla noty z egzaminu ustalone są trzy stopnie („znakomicie uzdolniony“, „uzdolniony“, „nieuzdolniony“). W razie pomyslnego wyniku, wydaje się z egzaminu świadectwo. Jeżeli rezultat jest niedostateczny winna komisya równocześnie rozstrzygnąć co do powtórzenia egzaminu, przyczem na powtórzenie egzaminu pozwalać się będzie albo a) bez powtórzenia praktyki w przeciągu terminu trzech do dwunastu miesięcy, albo b) dopiero na podstawie zupełnego lub częściowego powtórzenia praktyki. Dwa razy powtarzać egzamin można tylko za zezwoleniem Ministerstwa handlu.

W razie wystąpienia w czasie praktyki, należy ją koniecznie powtórzyć; gdyby zaś kandydat po odbytej praktyce wystąpił przed egzaminem lub też podczas tegoż, w pierwszym przypadku dyrekcya poczt i telegrafów, w ostatnim zaś komisya egzaminacyjna wyda dalsze postanowienie co do wyznaczenia terminu egzaminacyjnego, stosując się do różnic powyżej ustalonych na przypadek powtórzenia egzaminu.

§ 10.

Tych kandydatów, którzy złożyli powyżej wspomniany egzamin, zaciąga się do „Spisu kandydatów“. Spis ten prowadzić się ma kolejno i to w dwóch częściach dla kandydatów płci męskiej i żeńskiej osobno. Ustawianie w obu częściach spisu odbywa się w ten sposób, że najpierw wstawia się tych kandydatów z pomiędzy uczestników jednego i tego samego roku praktyki w okręgu każdej dyrekcji, którzy egzamin złożyli z wynikiem znakomitym, następnie pozostałych kandydatów tego samego roku, którzy przy egzaminie otrzymali notę „uzdolniony“, w końcu zaś tych kandydatów, którzy egzamin złożyli dopiero przy powtórzeniu. W obrębie każdej z tych grup ustawianie przedsiębrać należy podług daty wniesienia podań o dopuszczenie do praktyki. Kandydatów, którzy egzamin złożyli dopiero na podstawie całkowicie lub częściowo powtórzonej praktyki, ustawia się z uczestnikami roku powtórzenia.

§ 11.

Kandydatów zaciągniętych do spisu kandydatów zatrudnia się albo w charakterze aspirantów pocztowych albo też przez nadanie im posady oficjanta pocztowego.

Przy powoływaniu kandydatów należy w ogólności trzymać się kolei ustalonej w spisie kandydatów, chyba że względy służbowe wymagają odstąpienia od tej kolei.

Powołanie kandydatów do służby w charakterze aspirantów pocztowych należy zanotować w spisie kandydatów, zarazem uwidocznić miejsce i czas trwania służby jak i stopień płacy dziennej.

Kandydatom wyznaczy się termin, w czasie którego na wezwanie zgłosić się mają do służby. Termin ten wyznacza według własnej oceny dyrekcya poczt i telegrafów, w żadnym jednak razie nie krótszy, jak 24 godzin.

Kandydatów, którzy wezwaniu, by się w przeciągu wyznaczonego im terminu do służby zgłosili zadość nie uczynią i nie są w możności usprawiedliwić niestawienia się ważnymi powodami (chorobą,

dotrzymaniem terminu wypowiedzenia itp.), należy w pierwszym tego rodzaju przypadku ustawić poza wszystkimi innymi kandydatami tego samego roku praktyki, w razie powtórzenia się ze spisu kandydatów (§ 10) wykreślić. Czy niezadosyćuczynienie wezwaniu uważać można za dostatecznie usprawiedliwione, rozstrzyga ostatecznie dyrekcya poczt i telegrafów.

Ewentualne ponowne wpisanie takich kandydatów do spisu kandydatów miejsce mieć może tylko w miarę tego, kiedy się ponownie zgłoszą i to, gdyby od złożenia egzaminu, względnie od ostatniej służby (§ 12) upłynął przeciąg czasu dłuższy niż trzy lata, tylko na podstawie ponownie odbytej praktyki próbnej i ponownie złożonego egzaminu.

§ 12.

Kandydatów można w charakterze aspirantów pocztowych zatrudniać do pomocy na czas potrzeby. Powstały w ten sposób stosunek służbowy nie jest trwały; aspiranci pocztowi mogą być ze służby uwolnieni nawet bez poprzedniego wypowiedzenia:

1. Jeżeli wskutek zmienionych stosunków służbowych staną się zbędnymi;

2. jeżeli się dopuszczą ciężkiego wykroczenia przeciw obowiązkom służbowym lub też jeżeli w czasie zatrudnienia praktycznego okaże się, że są całkiem niezdolni do służby.

Uwolnienie ze służby pociąga za sobą w przypadku pod 1. 2 oznaczonym, zarazem utratę prawa kompetowania.

Pod względem służbowym podlegają aspiranci pocztowi przełożonym (kierownikom) urzędów (oddziałów urzędu), do których zostali przydzieleni.

§ 13.

Zwyczajne pobory aspirantów pocztowych stanowi płaca dzienna, wypłacana w ratach miesięcznych z dołu.

Pobór płacy dziennej przywiązany jest do warunku rzeczywistego wykonywania służby, o ile pod tym względem czego innego wyraźnie nie postanowiono.

Gdyby wskutek tego, że aspiranci pocztowi w ciągu miesiąca zmieniają miejsce służbowe, powstała różnica w wymiarze płacy dziennej, likwidować należy w danym razie wyższą, względnie niższą płacę przypadającą na odpowiednią część miesiąca.

§ 14.

Płacę dzienną aspirantów pocztowych płci męskiej wymierzać należy podług następującego wzoru:

Stopień płacy dziennej	Okręg							
	I.		II.		III.		IV.	
	klasy dodatków aktywalnych urzędników państwowych							
	K	h	K	h	K	h	K	h
3	3	—	2	60	2	40	2	20
2	3	20	2	80	2	60	2	40
1	3	40	3	—	2	80	2	60

Stopy 3. stopnia płacy dziennej stosować się będzie podczas pierwszego i drugiego, stopy 2. stopnia płacy dziennej w czasie trzeciego i czwartego roku służby a wreszcie stopy 1. stopnia płacy dziennej, gdy czas służby dłuższy jest, niż cztery lata.

§ 15.

Płacę dzienną aspirantek pocztowych wymierzać należy podług następującego wzoru:

Stopień płacy dziennej	Okręg							
	I.		II.		III.		IV.	
	klasy dodatków aktywalnych urzędników państwowych							
	K	h	K	h	K	h	K	h
3	2	50	2	40	2	30	2	20
2	2	75	2	60	2	45	2	30
1	3	—	2	80	2	60	2	40

Stopy 3. stopnia płacy dziennej stosować się będzie podczas pierwszego i drugiego roku służby; stopy 2. stopnia płacy dziennej podczas trzeciego, czwartego i piątego roku służby; w końcu stopy 1. stopnia płacy dziennej, gdy czas służby dłuższy jest, niż lat pięć.

§ 16.

Posunięcie aspirantów pocztowych na wyższe stopnie płacy dziennej (§ 14 i 15) zarządza się z urzędu, przyczem liczyć należy każdą rzeczywistą

służbę (bez względu, czy odbyła została przy urzędzie pocztowym eraryalnym lub też urzędzie pocztowym klasowym).

§ 17.

Przez nadanie posady oficjanta pocztowego, mianowani wchodzą do państwa w trwały stosunek służbowy, który rozwiązany być może tylko pod warunkami wymienionymi w tych postanowieniach normalnych; oni stają się urzędnikami zakładu poczt i telegrafów, którym przyznane są podane w postanowieniach normalnych przywileje i prawa.

Oficjanci pocztowi podlegają pod względem służbowym przełożonym (kierownikom) urzędów (oddziałów urzędów), którym są przydzieleni.

§ 18.

Każdy oficjant pocztowy otrzymuje przy mianowaniu dekret, w którym uwidocznione będą: kategoria służbowa, klasa, do której mianowanego się wciela (§ 20, względnie 26), miejsce służbowe i wymiar poborów.

Mianowany ma potwierdzić pisemnie odbiór dekretu nominacyjnego z tym dodatkiem, że zapoznał się z treścią postanowień normalnych.

Przypadająca podług ustawy należność od nadania służby uiszczać mają oficjanci pocztowi stosownie do postanowień rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 26. grudnia 1905, l. 68.608. Dz. rozp. p. i t. Nr. 132.

§ 19.

Oficjanci pocztowi tak płci męskiej jak i żeńskiej tworzą w okręgu każdej dyrekcji poczt i telegrafów odrębny dla siebie stan osobowy.

§ 20.

W okręgu każdej dyrekcji poczt i telegrafów zestawia się ogół oficjantów pocztowych płci męskiej w jednym na trzy klasy dzielącymi się stanie osobowym, przyczem 20 procent oficjantów pocztowych płci męskiej przypada na I. klasę a po 40 procent na klasę II. i III. Okazującą się przy procentowym rozdzielaniu nadwyżkę dodaje się w danym razie do klasy III.

§ 21.

Regularne pobory oficjanta pocztowego płci męskiej stanowi płaca roczna wypłacana w ratach miesięcznych z góry. Wysokość płacy rocznej stosuje się z jednej strony do klasy stanu osobowego (względnie do czasu służby w klasie tej odbytego), z drugiej strony zaś stosownie do

miejsca służbowego i to podług następującego wzoru:

Klasa stanu osobowego	Stopień płacy	O k r ę g			
		I.	II.	III.	IV.
		klasy dodatków aktywalnych urzędników państwowych			
		k o r o n			
III.	3	1.150	1.000	950	900
	2	1.225	1.075	1.025	975
	1	1.300	1.150	1.100	1.050
II.	3	1.500	1.350	1.300	1.250
	2	1.600	1.450	1.400	1.350
	1	1.700	1.550	1.500	1.450
I.	3	1.950	1.750	1.700	1.650
	2	2.100	1.900	1.850	1.800
	1	2.250	2.050	2.000	1.950

§ 22.

Postąpienie do wyższych poborów w II. i I. klasie oficyantów pocztowych odbywać się ma po każdym czterech latach służby w dotyczącej klasie odbytych.

W klasie III. stosować się będzie stopy 3. stopnia płacy w czasie pierwszego i drugiego roku służby, stopy 2. stopnia płacy zaś podczas trzeciego i czwartego roku tejże, w końcu stopy 1. stopnia płacy, gdy czas służby dłuższy jest niż cztery lata.

Dla tych z urzędu zarządzić się mających postąpieniu wliczalnem jest każde rzeczywiste, chociażby w charakterze aspiranta pocztowego odbyte, służbowe zatrudnienie.

§ 23.

Celem uzyskania posady oficyanta pocztowego I. klasy wymaganem jest złożenie egzaminu, oznaczonego w § 15 rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 19. maja 1900, Dz. u. p. Nr. 87.

§ 24.

Dwa razy na rok i to w miarę tego, jak się rzeczywisty stan z dniem 31. marca i 30. września

przedstawia, dyrekcye poczt i telegrafów mają obsadzać wolne miejsca II. i I. klasy w stanie osobowym oficyantów pocztowych płci męskiej.

Oficyantom pocztowym, którzy w ten sposób przechodzą do wyższej klasy, likwidować się ma, zastanawiając równocześnie ich obecne pobory z ostatnim dniem marca, względnie września, odpowiednic, wyższe pobory począwszy od najbliższego 1. dnia kwietnia, względnie od dnia 1. października.

Mianuje się bez ogłaszania konkursu. Przytem trzymać się wprawdzie należy z reguły kolei stanu osobowego, jednak brać także pod uwagę kwalifikacyę, studia szkolne i wynik egzaminu (§ 9, względnie § 23).

Gdyby przy półrocznych regulacjach stanu osobowego okazała się w I., względnie II. klasie nadwyżka, wyrównać ją należy przez mniejsze obsady w II., względnie III. klasie, bądź przy tej lub też następnej regulacji stanu osobowego.

§ 25.

Charakter nadawanych posad oficyantów pocztowych III. klasy jest prowizoryczny. Przez posunięcie tychże do klasy II. posada ich otrzymuje charakter definitywny.

§ 26.

Stan osobowy oficyantów pocztowych płci żeńskiej dzieli się na klasy lat służby. Regularne pobory oficyantek pocztowych stanowi w miesięcznych ratach z góry wypłacalna roczna płaca, której wysokość stosuje się z jednej strony do klasy lat służby, z drugiej zaś do miejsca służbowego i to podług następującego wzoru:

Klasa lat służby	O k r ę g			
	I.	II.	III.	IV.
	klasy dodatków aktywalnych urzędników państwowych			
	k o r o n			
XI.	960	910	855	800
X.	1.020	960	900	840
IX.	1.080	1.020	960	900
VIII.	1.200	1.130	1.065	1.000
VII.	1.320	1.240	1.170	1.100

Klasa lat służby	O k r ę g			
	I.	II.	III.	IV.
	klasy dodatków aktywalnych urzędników państwowych			
	k o r o n			
VI.	1.440	1.350	1.275	1.200
V.	1.560	1.460	1.380	1.300
IV.	1.680	1.570	1.485	1.400
III.	1.800	1.680	1.590	1.500
II.	1.920	1.790	1.695	1.600
I.	2.040	1.900	1.800	1.700

§ 27.

Posunięcie do X. klasy lat służby ma miejsce po dwóch latach, do IX. klasy tejże po trzech, wreszcie posunięcie do klas lat służby VII do I po każdych czterech latach, odbytych w klasie poprzedzającej.

Dla posunięć z urzędu zarządzać się mających wliczalną jest każda rzeczywistość, chociażby nawet w charakterze aspirantki pocztowej odbyta służba.

§ 28.

Posunięcie oficyantek pocztowych do wyższych klas lat służby zarządzać należy co roku w dwóch terminach w ten sposób, żeby te oficyantki, które do dnia 30. czerwca włącznie, względnie dnia 31. grudnia każdego roku ukończyły wymagany po myśli ustępu 1. §fu 27 do postąpienia do wyższej klasy czas służby, weszły w używanie wyższej płacy z następnym dniem 1. lipca tego samego, względnie z dniem 1. stycznia następnego roku.

§ 29.

Charakter nadanych posad oficyantek pocztowych jest najpierw prowizoryczny.

Z posunięciem do VIII. klasy lat służby zatwierdza się oficyantki pocztowe jako stałe.

Posunięcie do VIII. klasy lat służby ma miejsce z reguły po czterech w IX. klasie przebytych latach służby (§ 27, ustęp 2 i § 28) i przy-

wiązane jest do warunku, by służba ta była za dowolająca.

§ 30.

Ubytki, okazujące się w ciągu roku w stosunku do systemizowanego stanu ogólnego posad oficyantów pocztowych, pokrywa się każdorazowo w miarę potrzeby i bez względu na terminy wspomniane w §fach 24, względnie 28, przez nuanowanie odpowiedniej liczby kandydatów oficyantami pocztowymi.

Przytem uwzględniać przedewszystkiem należy o ile możliwości tych aspirantów pocztowych, którzy już w służbie pozostają, względnie tych, którzy służbę pełnili, zresztą zaś postępować po myśli postanowienia o porządku kolejnym, zawartego w §cie 10, przyczem jednak na względzie mieć trzeba przypuszczalne zapotrzebowanie męskich, względnie żeńskich sił roboczych.

§ 31.

Aspirantom pocztowym przypomnieć należy, gdy po raz pierwszy służbowo zatrudnieni zostaną, przyrzeczenie (§ 8), przy rozpoczynaniu praktyki złożone.

Oficyanci pocztowi winni, z powodu mianowania ich, złożyć przysięgę służbową (zobacz do-datek 2), w którym to względzie dyrekeya poczt i telegrafów zarządzi, co potrzeba.

Przy sposobności postąpienia oficyantów pocztowych płci męskiej do klasy II. i I., jakoteż przy sposobności zatwierdzenia oficyantek pocztowych w charakterze stałym, przysięgę służbową należy jedynie przypomnieć.

§ 32.

Dla wszystkich oficyantów pocztowych dotyczącego okręgu prowadzić się będzie w dyrekeyach poczt i telegrafów osobne tabele służbowe i kwalifikacyjne.

Zawierać one mają:

1. Ogólne daty, nie wyłączając dat odnoszących się do służby wojskowej;

2. daty dotyczące się studyów, znajomości językowych i egzaminów;

3. każdorazowe miejsce służbowe i rodzaj zatrudnienia;

4. orzeczenie co do kwalifikacji podług rubryk:

a) pilność,

b) zdolności,

c) zachowanie się w służbie,

d) zachowanie się pozasłużbowe i to podług stopni:

ad a) nadzwyczajna, zarłowałająca, mała.

ad b) znakomite, dobre, małe.

ad c) zupełnie odpowiednie, odpowiednie, mniej odpowiednie,

ad d) bez zarzutu, mniej odpowiednie.

Tabele kwalifikacyjne utrzymywać należy w ewidencji; w tym celu mają:

1. oficyanci pocztowi podawać bezzwłocznie do wiadomości przełożonej dyrekcji poczt i telegrafów wszelkie zmiany zasze w ich stosunkach osobitych, o ile te z urzędu nie są wiadome;

2. przełożeni wszystkich urzędów, przy których oficyanci pocztowi są zatrudnieni (poczmistrze, przełożeni urzędów eraryalnych, ewentualnie administratorowie poczt) wydawać mają podług wyżej podanych rubryk orzeczenie swoje co do kwalifikacji dotyczących osób przy sposobności wystąpienia oficyanta pocztowego ze służby lub też, gdyby tenże miejsce swego w przeciągu roku nie zmienił, każdorazowo z końcem roku i przesać ją dyrekcji poczt i telegrafów. Administratorów pocztowych (§ 59) kwalifikuje organ inspekcyjny. Przy wydawaniu kwalifikacji należy postępować z jak największą sumiennością; wydający kwalifikację jest też za to pod karą dyscyplinarną odpowiedzialny.

Co do oficyantek pocztowych, kwalifikuje się je co roku tylko do IX. klasy lat służby włącznie, zresztą tylko w danym przypadku, gdy się ubiegają o posady poczmistrzyń lub ekspedyentek pocztowych.

Każdemu oficyantowi pocztowemu należy na prośbę jego raz w rok dotyczącą go kwalifikację podać do wiadomości, przysługuje mu także prawo, w przeciągu dni ośmiu podnieść przeciw kwalifikacji w przepisanej drodze służbowej zarzuty, na które dyrekcja poczt i telegrafów ostatecznie rozstrzyga, przyczem jednak w przypadku całkiem nieuzasadnionej reklamacji, nałożyć można karę za lekomyślność w kwocie do 10 K.

§ 33.

Używanie poborów oficyanta pocztowego, pominiawszy przypadki nieobecności służbowej, spowodowanej przez należycie udowodnioną chorobę, prawidłowo udzielony urlop lub też powołanie do wojska w przypadkach ustalonych w §cie 5 ustawy z dnia 22. maja 1878. Dz. u. p. Nr. 59, pod lit. *a, b i d* (zobacz dodatek 3), przywiązane jest do warunku rzeczywistego pełnienia służby.

Zresztą pobory poczynają się:

1. w razie mianowania oficyantem pocztowym najniższej klasy płacy, z pierwszym dniem miesiąca następującego po mianowaniu;

* 2. w razie mianowania do wyższej klasy lub postąpienia do wyższej klasy lat służby, w każdorazowym terminie regulacji (§ 24 i 28);

2. w razie postąpienia do wyższego stopnia płacy (§ 22), i to w klasie III. z pierwszym dniem miesiąca następującego po ukończeniu drugiego. względnie czwartego roku służby; w klasie II. i I. z pierwszym dniem miesiąca następującego po ukończeniu czterolecia.

Pobory skreśla się:

1. w razie mianowania asystentem pocztowym, poczmistrzem lub ekspedyentem pocztowym, jakoteż w razie osiągnięcia wyższych poborów w stanie osobowym oficyantów pocztowych, z chwilą likwidowania nowych poborów;

2. w razie wstąpienia do wojska celem odbycia służby prezencyjnej, jakoteż w przypadkach rozwiązania stosunku służbowego (§§ 50, 52) z końcem dotyczącego miesiąca.

§ 34.

Do nadzwyczajnych poborów (ubocznych poborów) należą:

1. dodatki służbowe (§ 35);

2. należności za nocną służbę i to dla oficyantów i aspirantów pocztowych pełniących służbę przy urzędach eraryalnych, w wymiarze rozporządzeniem Ministerstwa handlu z dnia 31. marca 1891, l. 51262 z r. 1890, Dz. rozp. p. i t. Nr. 36 z r. 1891, dla podrzędnych urzędników ruchu ustalonym, dla wszystkich innych zaś w wymiarze ustalonym w §cie 9 rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 19. maja 1900, Dz. u. p. Nr. 87;

3. należności za jazdę konwojową i to w przypadku zastępczego konwoju poczt kolejowych, gdzie urzędnicy pełnią służbę podług wymiaru unormowanego dla urzędników ruchu, co do konwoju zaś poczt kolejowych niższego rzędu, podług wymiaru w każdym pojedynczym przypadku przez Ministerstwo handlu oznaczonego;

4. tanyemy telegraficzne po myśli osobnych pod tym względem obowiązujących postanowień.

§ 35.

Dodatki służbowe pobierać mają:

1. Oficyanci i aspiranci pocztowi, ustanowieni administratorami pocztowymi, dodatek za administrację, wynoszący przy urzędach pocztowych I. klasy 10 K, przy urzędach pocztowych II. klasy 8 K. a przy urzędach III. klasy 5 K na miesiąc;

2. oficyanci pocztowi, którym przy urzędzie pocztowym I. klasy poruczono zamykanie kasy lub którzy mają drugi klucz od kasy, dodatek kasowy w kwocie 5 K na miesiąc, i to ewentualnie w połączeniu z dodatkiem administracyjnym;

3. Oficyanci i aspiranci pocztowi pełniący służbę przy urzędach sezonowych, na czas trwania tej służby, dodatek służbowy w wysokości 20 procent ich płacy miesięcznej, względnie płacy dziennej, przypadającej na miesiąc mający dni 30 i to ewentualnie w połączeniu z dodatkami oznaczonymi pod l. 1 i 2. Urzędy pocztowe, przy których znajdują zastosowanie dodatki oznaczone pod l. 3. oznaczy w każdym pojedynczym przypadku Ministerstwo handlu.

Oznaczone pod l. 1 do 3 dodatki służbowe likwidować należy podług rzeczywistej służby, miesięcznie z dołu i to w danym razie *pro rata temporis*.

4. Oficyantki (aspirantki) pocztowe przy urzędach eraryalnych dodatki za nadzór, od aparatu, za zmianę, zbieranie i od kasy po myśli osobnych, pod tym względem obowiązujących postanowień.

§ 36.

Dla oficyantów pocztowych powołanych do odbycia ustawowej służby prezencyjnej, przez cały czas służby tej zatrzymuje się posadę tej samej klasy bez zaliczania jednak czasu prezencyjnej służby wojskowej dla osiągnięcia wyższych poborów. (§§ 22 i 24.)

§ 37.

Co do postępowania pod względem poborów oficyantów pocztowych w razie powołania ich w przypadku mobilizacji, następnie, gdy pełnią telegraficzną i pocztową służbę polową, wyda się osobne postanowienia.

§ 38.

Stałym oficyantom pocztowym udzielać można pod warunkami obowiązującymi co do udzielania zaliczek rzeczywistym urzędnikom państwowym, bezprocentowych zaliczek aż do najwyższej kwoty równającej się trzymiesięcznej płacy za zwrotem co najpóźniej w 20 ratach miesięcznych.

§ 39.

Pod warunkami obowiązującymi co do udzielania remuneracji pieniężnych i zapomóg można przyznawać oficyantom i aspirantom pocztowym remuneracje pieniężne i zapomogi.

§ 40.

Oficyanci płci męskiej z egzaminem ruchu, mogą być mianowani asystentami pocztowymi. Do uczęszczania na naukowy kurs pocztowy i telegraficzny, względnie do egzaminu ruchu dopuszczeni być mogą jednak tylko ci oficyanci pocztowi płci męskiej, którzy ukończyli przynajmniej cztery klasy

szkoły średniej albo trzyklasową szkołę handlową i co najmniej ośm lat służby mają za sobą.

§ 41.

Oficyanci pocztowi płci męskiej mają prawo nosić uniform, przepisany po myśli §-fu 29 rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 19. maja 1900. Dz. u. p. Nr. 87, dla ustanowionych za dekretem poczmistrzów z tą różnicą, że klapy na ramionach mają być oblamowane i przymocowane zamiast złotymi tasiemkami, tasiemkami na 5 milimetrów szerokiemi z posrebrzanego białego metalu i że jako odznakę na klapach na ramionach umieszcza się u oficyantów pocztowych I. klasy po trzy rozety, u oficyantów pocztowych II. klasy po dwie, u oficyantów pocztowych III. klasy po jednej rozecie ze srebra. Te klapy na ramionach nosić się ma także na płaszczu uniformowym.

Oficyanci pocztowi płci męskiej są obowiązani, w wewnętrznej służbie urzędowej stosownie do postanowienia punktu III. rozporządzenia z dnia 3. września 1890, l. 1778 M. h., Dz. rozp. p. i. t. Nr. 93, nosić zaprowadzoną rozporządzeniem z dnia 1. września 1890, l. 1778-M. h., Dz. rozp. p. i. t. Nr. 85. bluzę uniformową z tą różnicą, że jako odznakę na wyłogach, których prostopadły brzeg zewnętrzny oblamowany jest srebrną, na pięć milimetrów szeroką tasiemką, umieszczać należy u oficyantów pocztowych I. klasy po trzy rozety srebrne, u oficyantów pocztowych II. klasy po dwie, u oficyantów pocztowych III. klasy zaś po jednej rozecie.

Oficyantki pocztowe są uprawnione do noszenia w wewnętrznej służbie urzędowej powyżej wspomnianej bluzy uniformowej, przyczem co do odznak zrównane być mają prowizorycznie oficyantki pocztowe z oficyantami pocztowymi III. klasy. oficyantki pocztowe klas lat służby VIII do V z oficyantami pocztowymi II. klasy, nakoniec oficyantki pocztowe klas lat służby IV do I z oficyantami pocztowymi I. klasy. Bluza ta ma być w stanie spięta czarnym paskiem skórzanym, który się zamyka orłem cesarskim z białego metalu. Innych części uniformu oficyantki pocztowe nosić nie mają prawa. Dyrekcye poczt i telegrafów mogą według własnej oceny oficyantki pocztowe zobowiązać do noszenia powyżej wspomnianej bluzy w wewnętrznej służbie urzędowej.

Aspirantom pocztowym nie wolno nosić uniformu.

§ 42.

Oficyantom pocztowym, na ustną prośbę, mogą bezpośredni ich przełożeni, donosząc o tem zarazem dyrekcji poczt i telegrafów, udzielić w ciągu roku urlopu aż do dni 14 pod warunkiem, że względy służbowe na to pozwalają a koszta zastępstwa z tego nie urosną.

O ile dyrekcye poczt i telegrafów oficyantom pocztowym urlopów udzielać mogą, postanawia instrukcya dla dyrekcji poczt i telegrafów.

§ 43.

W razie spowodowanej chorobą nieobecności w służbie należy niezwłocznie zrobić służbowe doniesienie, które następnie przedłożyć należy przełożonej dyrekcji poczt i telegrafów. Gdyby spowodowana zasłabnięciem nieobecność w służbie trwać miała dłużej jak dni ośm, w takim razie, o ile nie ma miejsca badanie przez lekarza zakładowego, należy przedłożyć świadectwo lekarskie; także i przy krótszej nieobecności w służbie można zażądać przedłożenia świadectwa lekarskiego.

W czasie trwania choroby, oficyanci pocztowi pobierają swoje zwyczajne płace aż do sześciu miesięcy pełne a przez dalsze trzy miesiące o 25 procent zmniejszone. Z ubiegim dziewiątego miesiąca należy pobory zawiesić.

Aspirantom pocztowym likwidować się będzie w razie choroby płacę dzienną podczas pierwszych trzech miesięcy w pełnym wymiarze, natomiast w następnych dwóch miesiącach o 25 procent mniejszą. Z końcem piątego miesiąca zawiesza się płacę dzienną.

§ 44.

Postanowienia §§-fów 14 do 19, 23 do 28, następnie 90 do 98 obwieszczonego reskryptem Ministerstwa handlu z dnia 16. grudnia 1852. l. 2649. Dz. rozp. p. Nr. 100. regulaminu służbowego dla urzędników i sług (zobacz dodatek 4) podlegających III. sekcji Ministerstwa handlu, znajdują analogiczne zastosowanie do oficyantów i aspirantów pocztowych.

Obowiązkiem oficyantów i aspirantów pocztowych będzie zatem przedewszystkiem, przykładać się do prac, których w danym razie poruczona im służba wymaga, wiernie, pilnie i uczciwie podług najlepszej wiedzy i możności i sumiennie przyswoić sobie potrzebne do tego wiadomości i wprawę. Odpowiedzialni są następnie za szybkie i punktualne wykonanie poruczonych im czynności służbowych, mają skrupulatnie dotrzymywać godzin urzędowych a w przypadku koniecznym, gdy nadzwyczajna zachodzi tego potrzeba, pełnić służbę, także poza godzinami urzędowymi. Oficyanci i aspiranci pocztowi mają dalej obowiązek dotrzymywać wobec każdego tajemnicy pod względem spraw służbowych. Odpowiadają za poruczone im dobro i za każdą z winy ich wyrządzoną państwu szkodę. Przełożonym swoim winni są oficyanci i aspiranci pocztowi posłuszeństwo i szacunek: w obcowaniu służbowem z innymi funkcyonaryuszami jak i ze stronami zachowanie

się ich winno być uprzejme; zabrania się im jak najsurowiej przyjmowania od stron za czynności urzędowe podarunków lub innych jakich zysków, względnie zapewniania ich sobie. Także poza służbą zachowanie się oficyantów i aspirantów pocztowych winno być przyzwoite i honorowe; także mają się wstrzymywać od niedozwolonych zajęć ubocznych.

§ 45.

Oficyanta lub aspiranta pocztowego nie wolno przydzielać do takiego urzędu, z którego przełożonym jest on w linii wstępnej lub zstępnej spokrewniony albo spowinowacony, względnie w bocznej linii aż do czwartego stopnia spokrewniony albo aż do drugiego stopnia spowinowacony lub też z którym węzłem małżeńskim jest związany.

§ 46.

Oficyanci pocztowi obowiązani są dać się zatrudnić czasowo w innym miejscu służbowem (i to w razie potrzeby także przy urzędach pocztowych III. klasy).

W przypadku tym mają prawo:

- a) do wynagrodzenia kosztów jazdy koleją lub okrętem parowym na miejscach II. klasy, jakoteż do przyznania należytości dojazdowej do stacy i odjazdowej ze stacy w ryczałtowej kwocie 75 h za każdą jazdę do stacy i od stacy;
- b) na przestrzeniach, których przebyć nie można koleją lub okrętem, do stałego wynagrodzenia w kwocie 30 h od kilometra drogi, na pokrycie kosztów jazdy;
- c) za każdy dzień bezwarunkowo potrzebnego zostawania w podróży do dyet, które wynierza się w kwocie 3 K dla męskich oficyantów pocztowych III. klasy i oficyantek pocztowych XI. do IX. klasy lat służby, w kwocie 4 K dla oficyantów pocztowych II. klasy i dla oficyantek pocztowych VIII. do V. klasy lat służby, wkońcu w kwocie 5 K dla oficyantów pocztowych I. klasy i oficyantek pocztowych IV. do I. klasy lat służby;
- d) za każdy dzień czasowego zatrudnienia na innym miejscu służbowem do strawnego, które wynosić ma dla żonatych oficyantów pocztowych jak pod c), dla oficyantów pocztowych stanu wolnego 2 K, względnie 3 i 4 K za każdy dzień. Gdyby czasowe zatrudnienie trwać miało przypuszczalnie dłużej jak 4 tygodnie, w takim razie przyznać należy tygodniowy ryczałt na strawne, i to zalicznie od stosunków dla żonatych oficyantów pocztowych III. klasy pomiędzy 15 a 20 K, dla żonatych oficyantów pocztowych II. klasy od 20 do

25 K, dla takichże I. klasy pomiędzy 25 i 30 K; dla męskich oficyantów pocztowych stanu wolnego. następnie dla oficyantek pocztowych wymierza się ryczałt na strawne w kwocie 70 procent wyżej oznaczonych cyfr, przyczem pod względem klas lat służby personalu żeńskiego obowiązują na postanowienie wydane pod c).

Owdowiatach męskich oficyantów pocztowych jeżeli mają dzieci, stawia się na równi z zonatymi, w innym przypadku z oficyantami pocztowymi stanu wolnego.

§ 47.

Oficyantów pocztowych można przenosić do innego urzędu pocztowego dotychczasowego okręgu ich dyrekeji lub też w porozumieniu z dotyczącą dyrekeją poczt i telegrafów do urzędu pocztowego innego okręgu dyrekeji. Przeniesienie to może nastąpić na prośbę, z urzędu lub za karę.

Oficyantom pocztowym można pozwolić na zamianę służby, gdy się o nią w porozumieniu starają.

Przy przeniesieniu (zamianie służby) na własną prośbę, oraz przy przeniesieniu za karę winni oficyanci pocztowi ponosić sami kosztą przeniesienia.

Z urzędu przeniesieni oficyanci pocztowi mają prawo:

- a) do zwrotu kosztów podróży za siebie podług norm ustalonych w §fie 46 pod lit. a), b) c);
- b) do datku na kosztą podróży, wymierzanego z uwzględnieniem osobistych stosunków oficyanta pocztowego, na każdy sposób zaś nie wyższego nad 200 K.

§ 48.

W razie zatrudnienia aspirantów pocztowych w innym miejscu, które nie jest miejscem ich zamieszkania lub miejscem ich dotychczasowej służby, mają oni prawo do wynagrodzenia kosztów podróży po myśli postanowień wydanych w §fie 46 pod lit. a) do c) dla męskich oficyantów pocztowych III. klasy, względnie dla oficyantek pocztowych klas lat służby XI do IX, oraz do stawnego w kwocie 2 K podczas pierwszych dwóch tygodni czasowego zatrudnienia na innym miejscu.

§ 49.

Do zawarcia małżeństwa aspiranci i oficyanci pocztowi III. klasy płci męskiej potrzebują poprzedniego pozwolenia na piśmie.

Prośby w pozwolenie to wnosi się do przełożonej dyrekeji poczt i telegrafów najpóźniej na dni 14 przed zawarciem małżeństwa: podać w niej

należy imię i nazwisko narzeczonej i dołączyć świadectwo jej moralności.

Zawarcie małżeństwa bez otrzymanego nato pozwolenia, stanowi wykroczenie służbowe.

§ 50.

Z chwilą stwierdzenia, że jeden z warunków w §fie 3 ustalonych odpadł, stosunek służbowy oficyantek (aspirantek) pocztowych należy uważać za rozwiązany i dotyczącą niezwłocznie ze służby uwolnić; ponowne połączenie się rozwiedzionych małżonków stawiać należy na równi z zawarciem małżeństwa (§ 3).

§ 51.

Przepisy obowiązujące pod względem postępowania dyscyplinarnego z urzędnikami państwowymi, przedewszystkiem postanowienia cesarskiego rozporządzenia z dnia 10. marca 1860, Dz. u. p. Nr. 64, znajdują analogiczne zastosowanie do oficyantów pocztowych z tą zmianą, że w miejsce kary pozbawienia możności postąpienia na wyższy stopień zawiesić można na oznaczony lub nieoznaczony czas jako karę dyscyplinarną, odjęcie możności postąpienia do wyższej płacy (§ 22, względnie § 27 i 28).

W przypadku, gdyby zasuspendowany oficyant pocztowy nie był w stanie opędzić kosztów utrzymania siebie i swojej rodziny, należy mu przyznać alimentację, którą z reguły wyznacza mu się z urzędu dopiero na jego formalną prośbę i tylko w tym razie, jeżeli powszechnie znanem jest, że tego potrzebuje.

Alimentację wymierzać należy odpowiednio do potrzeby w wysokości od jednej do dwóch trzecich płacy rocznej.

Jeżeli zawieszenie zostanie w drodze rekursu zniesione lub też zasuspendowany oficyant pocztowy w dochodzeniu dyscyplinarnem uznany zostanie ostatecznie za zupełnie wolnego od winy, w takim razie należy mu się, po strąceniu pobranej ewentualnie alimentacji, cały dodatek zatrzymanych poborów.

§ 52.

Rozwiązanie stosunku służbowego oficyantów pocztowych, pominąwszy przypadki ustalone w §§fach 4 i 50, następuje:

1. u prowizorycznych oficyantów pocztowych przez wypowiedzenie służby, które z zachowaniem sześciotygodniowego terminu wypowiedzenia nastąpić może tak ze strony oficyantów pocztowych, jak i ze strony dyrekeji poczt i telegrafów;
2. wskutek rezygnacji ze służby (§ 53);
3. przez przeniesienie w stały stau spoczynku (§ 54);
4. wskutek wydalenia ze służby (§ 51);
5. przez śmierć.

§ 53.

W razie rezygnacji ze służby, dobrowolne wystąpienie z tejże połączone jest z równoczesnym zrzeczeniem się tytułu, poborów i wszystkich innych, ze stosunku służbowego ewentualnie wynikających praw.

§ 54.

Oficyantów pocztowych, którzy z powodu dłuższej niż dziewięć miesięcy trwającej, uleczalnej jednakowoż choroby, czasowo niezdolni są do służby, przenosi się w czasowy stan spoczynku.

Przeniesieni w czasowy stan spoczynku oficyanci pocztowi, mogą być, gdy odzyskają pełną zdolność do służby, w przeciągu następnych pięciu lat, licząc od chwili przejścia w stan spoczynku, znowu do służby przyjęci i to z wcieleniem ich do dawniejszego stopnia płacy, przyczem jednak czasu przepędzonego w stanie spoczynku dla uzyskania wyższych poborów uwzględniać się nie będzie. Wzbranianie się od ponownego zatrudnienia w służbie pociąga za sobą skutki rezygnacji ze służby.

Po upływie oznaczonego terminu następuje przeniesienie w stały stan spoczynku.

Pominąwszy powyższe postanowienie, oficyantów pocztowych przenosić się będzie w stały stan spoczynku, jeżeli wskutek fizycznej lub umysłowej choroby staną się zupełnie niezdolnymi do służby.

§ 55.

Co do zaopatrzenia oficyantów pocztowych na starość i w razie niezdolności do służby znajdują zastosowanie postanowienia rozporządzeń Ministerstwa handlu z dnia 21. maja 1903, Dz. u. p. Nr. 108 i 109, jakoteż późniejsze, przedmiot ten regulujące rozporządzenia i reskrypty z tą zmianą, że wydane dla pomocniczych urzędników pocztowych postanowienia tyczące się mają odtąd oficyantów pocztowych płci męskiej, a postanowienia wydane dla manipulantek poczt i telegrafów obowiązywać mają odtąd dla oficyantek pocztowych, przyczem uwzględniać należy zarządzenia w następujących §§ach 56 do 58 osobno wydane.

§ 56.

Zmieniając częściowo postanowienia §fu 6. l. 1 i 2, rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 21. maja 1903, Dz. u. p. Nr. 108, ustala się pensyjną podstawę oficyantów płci męskiej dla III. klasy bez różnicy stopnia płacy jednostajnie w kwocie 1000 K; dla trzeciego, względnie dru-

giego i pierwszego stopnia płacy klasy II. na 1100 K, względnie 1200 K i 1300 K, a dla trzeciego, względnie drugiego i pierwszego stopnia płacy klasy I. w kwocie 1500 K, względnie 1650 K i 1800 K, i to co do wszystkich trzech klas bez różnicy okręgu klasy dodatków aktywalnych.

§ 57.

Zmieniając postanowienia §fu 7 rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 21. maja 1903, Dz. u. p. Nr. 108, ustala się pensyjną podstawę oficyantek pocztowych:

1. dla prowizorycznych, bez różnicy klasy lat służby, jednostajnie na 1000 K;

2. dla stałych oficyantek pocztowych według następującego wzoru:

W klasie lat służby	podstawa pensyjna wynosić ma
VIII	1.000 K
VII	1.050 K
VI	1.150 K
V	1.250 K
IV	1.350 K
III	1.450 K
II	1.550 K
I	1.600 K

w obydwóch przypadkach (l. 1 i 2) bez różnicy okręgu klasy dodatków aktywalnych.

§ 58.

Zmieniając po części postanowienie §fu 16, l. 2. lit. d, rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 21. maja 1903, Dz. u. p. Nr. 108, ustala się kwotę odprawy dla odchodzących ze służby, z powodu jej wypowiedzenia przez dyrekcję poczt i telegrafów prowizorycznych oficyantów pocztowych, których czas służby wynosił aż do jednego roku, na kwotę 100 K.

§ 59.

Oficyanci i aspiranci pocztowi, którym poruczono zastępstwo poczmistrzów i ekspedyentów pocztowych w kierownictwie klasowych urzędów pocztowych, mają w charakterze tym tytuł: „Administrator pocztowy“ i podlegają bezpośrednio dyrekcji poczty i telegrafów.

W następujących przypadkach administracji klasowych urzędów pocztowych, mianowicie

1. jeżeli poczmistrz lub kwalifikowany ekspedyent pocztowy (§ 60) powołany zostanie do odbycia wojskowej służby prezencyjnej;

2. w razie, gdy poczmistrz lub kwalifikowany ekspedyent pocztowy zostanie wybrany do publicznego ciała reprezentacyjnego;

3. jeżeli dziedzicznie ustanowiony lub pozostawiony za kontraktem poczmistrz lub ekspedyent pocztowy z innych powodów zostanie na stałe od osobistego wykonywania służby uwolniony lub wykluczony, należy dla załatwienia czynności administracyjnych obsadzić potrzebną ilość posad oficyantów pocztowych ponad systemizowany stan a gdy długotrwała administracja odpadnie, jedną po drugiej znowu związać.

Z takimi nadliczbowymi oficyantami pocztowymi postępować należy pod względem awansu i posuwania ich do wyższych poborów (§§ 22, 24, 27—29) tak jak z oficyantami pocztowymi, którzy są w stanie osobowym, przy stwierdzaniu stanu normalnego po myśli §fu 24 nie bierze się ich jednak w rachubę.

W przypadku oznaczonym pod l. 3 winien dotyczący poczmistrz albo ekspedyent pocztowy zwrócić normalne pobory administratora pocztowego.

§ 60.

Oficyantów pocztowych ustanowionych ekspedyentami pocztowymi, wydziela się na czas trwania tej służby czasowo ze stanu osobowego oficyantów pocztowych i jak długo służbę tę pełnią, postępuje się z nimi pod względem ich stosunków osobistych jak i poborów, podług norm w danym razie dla urzędów III. klasy obowiązujących. Funkcjonariusze ci zatrzymują swój charakter służbowy jak i prawo do ubiegania się o posady poczmistrzów, niemniej prawo noszenia przysługującego im zresztą po myśli §u 41 uniformu.

W przypadku czynnego lub biernego wypowiedzenia kontraktu służbowego, przejmuje się takich ekspedyentów pocztowych najpierw do spisu kandydatów i wciela stosownie do ich dawniejszej rangi; można ich także przejąć napowrót do stanu osobowego oficyantów pocztowych, przyczem pozostawiając im rangę, wciela się ich do tej klasy (§§ 22, 24, 27—29), która by byli osiągnęli, gdyby byli pozostali stale w stanie osobowym.

Postanowienie to należy stosować także do kandydatów, których bezpośrednio ustanawia się ekspedyentami pocztowymi.

Oficyantów pocztowych i kandydatów, których ustanawia się ekspedyentami pocztowymi, należy utrzymywać w ewidencji w osobnym rejestrze.

§ 61.

Ekspedyentki pocztowe należące do stanu oficyantów pocztowych, którym w razie zamążpójścia pozwolono na pozostanie w służbie, wyłączone są od ponownego przejścia do stanu osobowego oficyantów pocztowych, zatrzymują jednak prawo do ubiegania się o posady poczmistrzów i ekspedyentów pocztowych, o ile odpowiadają postanowieniom pod tym względem obowiązującym.

§ 62.

Pierwszeństwo przy obsadzaniu posad oficyantów pocztowych mają obdzieleni certyfikatem po myśli ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60, podoficerowie, którzy się do tych posad nadają.

Bliższe postanowienia, tyżące się dopuszczenia kandydatów takich do praktyki, jakoteż obsadzania nimi opróżnionych posad, zawarte są w rozporządzeniu Ministerstwa handlu z dnia 3. kwietnia 1906, Dz. u. p. Nr. 78.

§ 63.

Pod pomocnikami pocztowymi rozumieć należy uzdolnione do pełnienia służby pocztowej i telefonicznej osoby, zatrudnione przez poczmistrzów i ekspedyentów pocztowych pod ich kierunkiem, gwarancją i odpowiedzialnością.

Z reguły nie wolno zatrudniać pomocników pocztowych przy urzędach pocztowych I. klasy, następnie przy takich urzędach pocztowych II. klasy, przy których systemizowaną jest posada oficyanta pocztowego; za pozwoleniem Ministerstwa handlu można jednak przy urzędach pocztowych II. klasy, przy których systemizowana jest posada oficyanta pocztowego, pozwolić (zwijając równocześnie systemizowaną posadę oficyanta), by dotyczący poczmistrz zatrudniał w charakterze pomocnika pocztowego kandydata (§ 10), który po myśli postanowień §fu 45 byłby od pełnienia służby przy dotyczącym urzędzie pocztowym wykluczony.

§ 64.

Do służby w charakterze pomocników pocztowych dopuszczać można tylko nieposzlakowane osoby, które posiadają prawo obywatelstwa austriackiego, liczą co najmniej 16 lat wieku i ukończyły zupełnie przynajmniej szkołę ludową.

Osoby, które po myśli postanowień §u 4 pozbawione są możności uzyskania posady oficyanta

pocztowego, nie mogą być także w charakterze pomocników pocztowych zatrudnione.

§ 65.

O zamierzonym zatrudnieniu pomocnika pocztowego należy wczas donieść dyrekcji poczt i telegrafów.

Dyrekcya poczt i telegrafów w razie, jeżeli nie uzna za stosowne z ważnych powodów odmówić pozwolenia na zatrudnienie upatrzonego pomocnika pocztowego, przyjąć ma doniesienie zatwierdzające do wiadomości i polecić poczmistrzowi (ekspedyentowi pocztowemu), by w obecności świadka odebrał od pomocnika pocztowego daniem ręki uzręczenie wierności i dochowywania tajemnicy urzędowej (zobacz dodatek 5).

Dyrekcje poczt i telegrafów mają zresztą także prawo, zatrudnionego już pomocnika pocztowego od dalszego pełnienia służby wykluczyć.

§ 66.

Organa inspekcyjne mają obowiązek, przekonywać się podczas podróży służbowej przez krótki ustny egzamin, czy pomocnik pocztowy nadaje się do pomocy w załatwieniu czynności służbowych. Gdyby się przy tem okazało, że pomocnik pocztowy zupełnie się nie nadaje lub gdyby kontrola administracji dotyczącego urzędu pocztowego nasunęła inne jakie skrupuły co do osoby pomocnika pocztowego, ma go na wniosek organu inspekcyjnego dyrekcya poczt i telegrafów od pełnienia służby wykluczyć.

§ 67.

Także kandydaci o posady oficyantów pocztowych (§ 10) mogą być zatrudniani w charakterze pomocników pocztowych. W tym przypadku wystarczy, jeżeli doniesienie do dyrekcji poczt i telegrafów nastąpi równocześnie z przyjęciem; odpada także egzamin ze strony organu inspekcyjnego (§ 66).

Pomocnikom pocztowym tego rodzaju ma jedynie służbodawca przed rozpoczęciem służby przypomnieć złożone po myśli §fu 8 uroczyste przyrzeczenie wierności i dochowywania tajemnicy urzędowej.

Zatrudnienie służbowe w charakterze pomocnika pocztowego pozostaje dla dalszego służbowego

zawodu kandydatów bez uwzględnienia, z tym jednakże wyjątkiem, że kandydatów, którzy w charakterze pomocników dopuścili się grubych wykroczeń przeciw obowiązkom służbowym, wykreślić należy stanowczo ze spisu kandydatów (§ 10).

§ 68.

Stosunek służbowy pomocników pocztowych do ich chlebodawcy (poczmistrza, ekspedyenta pocztowego) ma charakter prywatny, ewentualne też wynagrodzenie pozostawia się obopólnej umowie.

§ 69.

Za trzymanie pomocników pocztowych, nie udziela się ekspedyentom pocztowym żadnego dodatku. Przy urzędach pocztowych II. klasy zatrudnienie pomocników pocztowych dzieje się wprawdzie z reguły także na rachunek poczmistrza, można jednak dotyczącemu poczmistrzowi przyznać dodatek manipulacyjny:

1. W przypadku, wspomnianym w ustępie drugim §fu 63, i to:

- a) przy urzędach pocztowych II. klasy, stopnia 1. (gdzie jednostek jest więcej, niż 30.000), w kwocie 700, 600 lub 500 K;
- b) przy urzędach pocztowych II. klasy, stopnia 1. (gdzie jednostek jest mniej, niż 30.000), w kwocie 600, 500 lub 400 K;
- c) przy urzędach pocztowych II. klasy, stopnia 2. w kwocie 400, 320 lub 240 K;

przyczem najwyższą stopę stosować się będzie do pomocników pocztowych płci męskiej, najniższą stopę do żon dotyczących poczmistrzów, stopę zaś średnią do wszystkich innych pomocników pocztowych płci żeńskiej.

2. Gdyby przy urzędzie pocztowym II. klasy zachodziła potrzeba dobrania siły pomocniczej, a posada oficyanta pocztowego nie miała być systemizowana.

W tym przypadku znajdują zastosowanie normy podane pod l. 1, lit. b i c.

Dodatek 1.

Przyrzeczenie.

Wobec tego, że zostałeś Pan dopuszczony do praktyki przy c. k. zakładzie poczt i telegrafów, przyrzekniesz Pan, że będziesz sumiennie pełnił obowiązki z praktyką tą połączone a osobno przepisane, że chętnie będziesz posłuszny ustawom i rozkazom Twoich przełożonych i że wiernie zachowywać będziesz tajemnicę urzędową.

„Co mi w tej chwili odczytano i co zupełnie i jasno zrozumiałem, to wszystko przyrzekam i chcę wiernie wypełniać.“

.....
(Podpis składającego przyrzeczenie.)

Powyższe przyrzeczenie złożono dnia dzisiejszego w naszej obecności.

....., dnia 190 .

.....
(Podpis świadka.)

.....
(Podpis kierownika urzędu pocztowego.)

Nr.

Dodatek 2.

Przysięga służbowa.

Przysięgniesz Pan Bogu Wszchemogącemu i przyrzeczesz na honor i uczciwość, niezłomną wierność i posłuszeństwo Jego ces. i król. Mości, Najjaśniejszemu Monarsze i Panu Franciszkowi Józefowi Pierwszemu, z Bożej łaski Cesarzowi Austrii, Apostolskiemu Królowi Węgier, Królowi Czech, Dalmacyi, Kroacyi, Sławonii, Galicyi, Łodomeryi i Illiryi, Arcyksięciu Austrii etc. etc., a po Nim Dziedzicom Jego, z Najdostojniejszego rodu i krwi Jego pochodzącym.

Przysięgniesz Pan, że będziesz niezłomnie przestrzegał ustaw zasadniczych Państwa, że będziesz sumiennie pełnił obowiązki z Twoim urzędem połączone i osobno przepisane, a przytem baczyć będziesz na to, aby służba Jego ces. i król. Mości i Państwa jak najlepszą korzyść odnosiły, że będziesz chętnie posłuszny ustawom i rozkazom Twoich przełożonych i wiernie zachowywać będziesz tajemnicę urzędową.

Prócz tego przysięgniesz Pan, że ani nie należysz obecnie do żadnego towarzystwa zagranicznego o celach politycznych, ani też w przyszłości do takiego rodzaju towarzystwa nie przystąpisz.

„Co mi w tej chwili odczytano i co zupełnie i jasno zrozumiałem, to wszystko przyrzekam i chcę wiernie wypełniać.

Tak mi Panie Boże dopomóż!

.....

(Podpis składającego przysięgę.)

....., dnia 190 .

Powyzsza przysięga złożona została na dniu dzisiejszym w naszej obecności.

.....

(Podpis świadka.)

.....

(Podpis odbierającego przysięgę.)

Wyciąg

z ustawy z dnia 22. czerwca 1878, Dz. u. p. Nr. 59, dotyczącej się uregulowania stosunków osobistych i służbowych cywilnych funkcyjnarusz państwowych, należących do armii.

§ 5.

Podczas czynnej służby:

- a) celem własnego wykształcenia wojskowego na czas dla wykształcenia rekrutów ustawowo ustalony;
- b) z powodu peryodycznych ćwiczeń wojskowych;
- c) w razie mobilizacji i

d) w przypadku powołania pospolitego ruszenia zachowuje się dla każdego cywilnego funkcyjnarusza państwowego cywilną jego posadę i cywilny stopień służbowy.

Przez tego rodzaju służbę wojskową nie będzie ani awans w cywilnej służbie państwowej wstrzymany ani też pięciolacie wymagane do postąpienia do wyższego stopnia płacy przerwane.

Podczas czynnej służby wojskowej, celem odbycia ustawowej służby prezencyjnej zatrzymuje każdy cywilny funkcyjnarusz państwowy posadę cywilną tej samej kategorii i tej samej klasy stopnia, pięciolacie jednak potrzebne do postąpienia do wyższego stopnia płacy z wyjątkiem czasu trwania wspomnianej pod c mobilizacji, jest przez to przerwane.

Rok wojenny po myśli §fu 10 ustawy z dnia 27. grudnia 1875 (Dz. u. p. Nr. 158) jest wprowadzie policzalny dla ogólnego czasu służby, jednak nie do pięciolacia, wymaganego do uzyskania wyższych poborów w czynnej cywilnej służbie państwowej.

Normy ustalone dla pięciolacia, znajdują analogiczne zastosowanie także pod względem uzyskania innych od pewnego czasu zawisłych polepszeń poborów (na przykład dodatki od dziesięciolacia).

Wyciąg

z „Regulaminu służbowego dla urzędników i sług podlegających sekcji III. Ministerstwa handlu“.

(Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 28. listopada 1852, obwieszczonego reskryptem Ministerstwa handlu z dnia 16. grudnia 1852, l. 2649, Dz. rozp. Nr. 100 z r. 1852.)

§ 14.

Urzędnicy i słudzy są odpowiedzialni za dokładne przestrzeganie wydanych dla nich przepisów służbowych i instrukcyi.

Obowiązani są czynności im przydzielone zgodnie z ustawami sumiennie wykonywać i wszystkie zarządzenia swoich przełożonych w sprawach urzędowych wypełniać.

Zarządzenia, które pociągnąć mogą za sobą odpowiedzialność podwładnych urzędników należy o ile możliwości wydawać na piśmie.

§ 15.

Urzędnicy i słudzy winni tajemnice urzędowe, chociażby tylko usnie im do wiadomości podane ściśle zachowywać, do czego nawet po wystąpieniu ze służby państwowej są obowiązani.

§ 16.

Nie wolno urzędnikom i sługom, jak długo rzeczywiście służą lub też płacę jaką z kasy państwowej pobierają, zażalenia swoje na zarządzenia swych przełożonych, lub inne jakie ze stosunku służbowego wynikające okoliczności, ogłaszać za pomocą prasy.

§ 17.

Od każdego urzędnika państwowego i sługi wymaga się, by i w życiu prywatnem zachowywał się odpowiednio do swego stanowiska i zgodnie z honorem.

§ 18.

Zabrania się najsurowiej urzędnikom i sługom przyjmowania jakiegokolwiek podarunków w sprawach urzędowych.

§ 19.

Nie wolno urzędnikom i sługom oddawać się lub brać udziału w ubocznem zajęciu albo przedsiębiorstwie jakiegokolwiek rodzaju, które

1. rodzajem swoim względnie stosunkiem do stanowiska urzędnika lub sługi dać może powód do przypuszczenia stronniczości w sprawowaniu urzędu lub w pełnieniu służby, albo

2. wykracza przeciw przyzwoitości lub czei zewnętrznej urzędników i sług lub uwłacza randze pierwszych, albo też

3. zabiera czas urzędnika i sługi kosztem dokładnego spełniania obowiązków swego zawodu.

O dopuszczalności zajęcia ubocznego dla urzędnika względnie sługi rozstrzyga bezpośredni przełożony urzędu, przyczem wolno odwołać się do wyższej władzy.

§ 23.

Każdy urzędnik względnie sługa obowiązany jest w miarę sił swoich i bez prawa do osobnego wynagrodzenia, obok zwyczajnych swoich powinności, załatwiać przydzielone mu czasowo ze względów służbowych i wskutek zachodzących szczególniejszych okoliczności przez przełożonego osobne czynności i pod tym względem odwołać się może tylko do wyższej władzy; odwołanie to nie ma jednak skutku odraczającego.

§ 24.

Każdy urzędnik jest obowiązany nie tylko dać się czasowo za wynagrodzeniem ustawowych kosztów podróży i dyet lub wymierzonego ryczałtu, zatrudnić na innem miejscu, niż to, w którym ma posadę, lecz także może być za wynagrodzeniem ustawowych kosztów przesiedlenia przeniesiony na stałe do innego miejsca służbowego, jeżeli względy służbowe tego wymagają.

§ 25.

Wyjawszy przypadek choroby, o której donieść należy niezwłocznie przełożonym a zależnie od okoliczności należyte ją udowodnić, urzędnik lub sługa nie ma prawa bez osobnego pozwolenia (urlopu) usuwać się od urzędowania lub służby.

Kto udzielać może takiego pozwolenia ze względu na czas jego trwania i co w tym celu udowodnić należy, postanawiają osobne przepisy służbowe.

§ 26.

Gdy na prośbę udzielony zostanie urlop (z wyjątkiem przypadku należyte udowodnionej choroby lub ważnych względów służbowych) na czas dłuższy niż kwartał, po upływie tego kwartału nie otrzymuje urzędnik lub sługa aż do powrotu do służby żadnych poborów ani zapłaty. Wyjątki od tej reguły wymagają Najwyższego przyzwolenia.

§ 27.

Urzędnik, który składa rachunki, lub urzędnik kasowy, nie może z reguły rozpoczynać otrzymanego nawet urlopu, jeżeli nie udowodnił po odbytem poprzednio skontrolze i obliczeniu kasy, zgodności i prawidłowego oddania zawiadowanej kasy albo materyałów.

Na uwolnienie od tego obowiązku potrzeba (wyjawszy przypadki nagłe, w których można za dowolić się odpowiedniemi zabezpieczeniem) pozwolenia Ministerstwa.

§ 28.

W każdym dekrete intymacyjnym na udzielony urlop podać należy czas, od którego się dany urlop rozpoczyna.

Każde wydalenie się z urzędu lub ze służby bez udowodnionej choroby lub bez otrzymanego urlopu, jakoteż każde jego przekroczenie karać należy jako wykroczenie służbowe.

Gdyby urzędnik lub sługa nie udowodniwszy, że jest chory albo bez urlopu, przez ośm dni nie przychodził do urzędu lub też w przeciągu dni czterech po upływie urlopu nie wrócił do swojej służby, w takim razie strącać się mu będzie płace za każdy dzień przekroczenia.

§ 90.

Urzędnicy i słudzy są odpowiedzialni i obowiązani do wynagrodzenia szkody z ich winy w ich urzędzie lub służbie spowodowanej (przedewszystkiem przez przekroczenie lub nieprzestrzeganie instrukcji służbowej).

Jeżeli szkoda powstała z winy kilku, odpowiada każdy za część odpowiadającą jego winie. Gdyby jednak nie dało się stwierdzić stosunku, w jakim każdy z nich wyrządził szkodę albo gdyby szkoda umyślnie była wyrządzona, w takim razie odpowiadają wszyscy za jednego a jeden za wszystkich.

§ 91.

Urzędnicy i słudzy z reguły nie mogą być za czynności swoje urzędowe pozywani przed sądy cywilne, każdą zatem przeciw nim wniesioną skargę musi sędzia cywilny natychmiast odrzucić.

Wyjątek stanowi tylko przypadek, jeżeli strona otrzyma wyraźne pozwolenie od właściwej władzy administracyjnej lub karnej, że może wstąpić na drogę prawną przeciw urzędnikowi lub słudze z powodu jego czynności urzędowej.

§ 92.

O pretensjach administracji (skarbu) państwa do urzędników i sług, wynikających jedynie ze stosunku służbowego, rozstrzyga się w drodze administracyjnej. To samo tyczy się takichże pretensji do państwa.

§ 93.

Przepis ten odnosi się zatem nie tylko do pretensyi, które wypływają z należności urzędników lub sług względnie ich krewnych (jak: płaca, zapłata, pobory emerytalne, zaliczki, koszta podróży itd.), lecz także wogóle do wszystkich ze stosunku służbowego wyprowadzanych pretensyi państwa do urzędników i sług a tych znowu do państwa.

§ 94.

Władze sądowe są zatem obowiązane na podstawie takich orzeczeń administracyjnych zezwalać na zabezpieczenie lub egzekucję.

§ 95.

Odnosna władza administracyjna może także bez pośrednictwa sądów celem ściągnięcia lub zabezpieczenia ze stosunku służbowego wypływających pretensyi ze strony skarbu, zarządzić potrącenie z pensyi, płac lub innych jakichkolwiek poborów urzędników i sług i spowodować jego wykonanie

przez kasy bezpośrednio lub też przez przełożone tychże władze.

§ 96.

Zajęcia lub cesye przez osobę prywatną nawet wcześniej uzyskane nie dotyczą żadną miarą takich potrąceń, praw zatem swoich dochodzić mogą osoby prywatne zgodnie z obowiązującymi pod tym względem osobnymi przepisami tylko odnośnie do tej części pensyi lub zapłaty względnie poborów emerytalnych, której wypłata nie została wstrzymana.

§ 97.

Z alimentacyi nie wolno nic potrącać nawet na rzecz skarbu.

§ 98.

Spadku po urzędniku lub słudze, który zostawał do skarbu państwa w stosunku zarachowania, nie wolno poza postępowaniem egzekucyjnym, przyznawać bez zezwolenia odnośnej władzy administracyjnej.

Przyrzeczenie.

Wobec tego, że dozwolone zostało zatrudnienie Pana w charakterze pomocnika pocztowego, przyrzekniesz Pan, że będziesz sumiennie pełnił obowiązki z Twoją służbą połączone i wiernie zachowywać będziesz tajemnicę urzędową.

„Co mi w tej chwili odczytano i co zupełnie i jasno zrozumiałem, to wszystko przyrzekam i chcę wiernie wypełniać.“

(Podpis składającego przyrzeczenie.)

Powyższe przyrzeczenie złożono dnia dzisiejszego w naszej obecności.

....., dnia 190 ..

(Podpis świadka.)

(Podpis kierownika urzędu pocztowego.)

78.

Rozporządzenie Ministerstwa handlu z dnia 3. kwietnia 1906,

dotyczące się postępowania z podoficerami uprawnionymi do ubiegania się o posady asystentów względnie oficjantów pocztowych.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 1. kwietnia 1906, w porozumieniu z c. k. Ministerstwem obrony krajowej postanawia się, że pod względem postępowania z podoficerami uprawnionymi do ubiegania się o posady asystentów względnie oficjantów pocztowych w zakresie zakładu poczt i telegrafów, aż do dalszego zarządzenia następujące postanowienia znajdą zastosowanie:

Artykuł I.

Prawo do bezpośredniego uzyskania posady asystenta pocztowego mają ci z podoficerów uprawnionych do ubiegania się, którzy obdzieleni zostali certyfikatem celem starania się o posady oznaczone w ustępie pierwszym §fu 5 ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60, jeżeli

- a) ukończyli przynajmniej cztery niższe klasy szkoły średniej albo też zakład naukowy z niemi równany, względnie trzy klasy szkoły wydziałowej z wynikiem dostatecznym albo też w końcu pełnią służbę w charakterze aspirantów na rachmistrzów wojskowych i
- b) po myśli rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 30. lipca 1897, l. 43526, Dz. rozp. p. i t. Nr. 78, uczęszczali na kurs pocztowy i telegraficzny połączony z sześciomiesięczną praktyką próbną przy urzędzie pocztowym w siedzibie dyrekcji poczt i telegrafów a przy końcu teje złożyli egzamin ruchu z dobrym co najmniej wynikiem.

Artykuł II.

Po myśli pierwszego ustępu §fu 5 ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60, certyfikatem obdzieleni, uprawnieni do ubiegania się podoficerowie, którzy nie odpowiadają warunkom postawionym w artykule I. pod lit. a, mają najpierw (art. XI) tylko prawo do uzyskania posady oficjanta pocztowego i to tylko pod tym warunkiem, że ukończyli w §ach 7 i 8 rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 3. kwietnia 1906, Dz. u. p. Nr. 77, unormowaną, sześciomiesięczną praktykę próbną przy urzędzie pocztowym i złożyli oznaczony w §ie 9

tego rozporządzenia egzamin co najmniej z notą „uzdolniony“.

Artykuł III.

Po myśli pierwszego ustępu §u 5 ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60, certyfikatem obdzieleni, uprawnieni do ubiegania się podoficerowie, którzy odpowiadają wprawdzie warunkom w artykule I postawionym, przy egzaminie ruchu jednak otrzymali notę: „Nie złożył, uznany jednak za uzdolnionego do służby oficjanta pocztowego“, mają najpierw (art. X) także tylko prawo do otrzymania posady oficjanta pocztowego.

Artykuł IV.

By uprawnieni do ubiegania się kandydaci mogli mieć przegląd przystępnych dla nich posad, Ministerstwo handlu ogłaszać będzie do konkursu w miesiącu lipcu każdego roku w formie odpowiadającej postanowieniom ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60, przybliżoną liczbę posad asystentów i oficjantów pocztowych, które w ciągu roku następnego będą przypuszczalnie obsadzone.

Podania o dopuszczenie do kursu pocztowego i telegraficznego (art. I) względnie do sześciomiesięcznej praktyki próbnej (art. II) uprawnionych do ubiegania się kandydatów, którzy albo już otrzymali certyfikat po myśli pierwszego ustępu §u 5 pomienionej ustawy lub też po ukończeniu dwunastego roku służby prezencyjnej przypuszczalnie go otrzymają, wnosić należy tak wcześniej, by najpóźniej do dnia 1. września każdego roku weszły do Ministerstwa handlu.

Kandydaci zostający jeszcze w czynnej służbie mają wnosić swoje podania w drodze przełożonej komendy, względnie c. k. Ministerstwa obrony krajowej lub też c. i k. Ministerstwa wojny.

W podaniach wymienić zarazem należy dyrekcję poczt i telegrafów, w której okręgu kandydat chce uzyskać posadę, ewentualnie (w razie ubiegania się o posadę oficjanta pocztowego) oznaczyć można także urząd pocztowy, przy którym kandydat pragnie odbywać praktykę (§ 8 rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 3. kwietnia 1906, Dz. u. p. Nr. 77).

Podoficerów jednak będących w dwunastym roku służby prezencyjnej dopuścić można do kursu, względnie do praktyki próbnej tylko wtedy, jeżeli dotyczący podoficer w chwili rozpoczęcia kursu, względnie praktyki próbnej odbywa już drugą połowę dwunastego roku służby prezencyjnej.

Artykuł V.

Na podstawie podan wniesionych po myśli artykułu IV, utrzymywać się będzie w Ministerstwie handlu kandydatów w ewidencji i wraz z przesłaniem podań przydzielać się ich będzie wczas poszczególnym dyrekcjom poczt i telegrafów. Przy przydziale tym wprawdzie uwzględnić się będzie w ogólności życzenia kandydatów co do miejsca służbowego przez nich wyrażone; Ministerstwo handlu zastrzega sobie jednak, że poszczególnych kandydatów przydzielać będzie z jednej strony odpowiednio do stosunków osobistych i służbowych w poszczególnych okręgach dyrekcji, z drugiej strony zaś biorąc na wzgląd znajomości języków i przy należność kandydatów.

Zapłatę za naukę, oznaczoną w ostatnim ustępie §u 7 rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 3. kwietnia 1906, Dz. u. p. Nr. 77, ponosi dla uprawnionych do ubiegania się podoficerów etat zakładu poczt i telegrafów.

Artykuł VI.

Do kursu nauki, względnie do praktyki próbnej powołać mają kandydatów wczas dyrekcje poczt i telegrafów, i to drogą bezpośredniej korespondencji z przełożonemi komendami wojskowemi kandydatów, ewentualnie co do kandydatów, którzy nie są już w czynnej służbie, bezpośrednio.

Niezależnie od powołania na podstawie podań, winny dyrekcje poczt i telegrafów zarazem zarządzić natychmiast dochodzenia w kierunku zachowania się kandydatów pod względem obywatelskim i moralnym w czasie, zanim wstąpi do służby wojskowej, ewentualnie w czasie po ich wystąpieniu z tejże. W razie niepomyślnego wyniku dochodzeń tych należy niezwłocznie donieść o tem Ministerstwu handlu, które następnie znieśie się z c. k. Ministerstwem obrony krajowej, względnie z c. i k. Ministerstwem wojny.

Artykuł VII.

Uprawnionych do ubiegania się frekwentantów kursu pocztowego i telegraficznego poddaje się jeszcze przed upływem szóstego miesiąca urlopu, bez wygotowywania formalnego potwierdzenia frekwencji i osobnej prośby, egzaminowi w sposób przepisany.

O wyniku egzaminu należy przedkładając ponownie podania podoficerów donieść bezzwłocznie Ministerstwu handlu. Kandydatom wręcza się świadectwa z egzaminu, ewentualnie rezolucję na niepomyślny wynik egzaminu (§ 35 rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 30. lipca 1897. l. 43526. Dz. rozp. p. i t. Nr. 78).

Artykuł VIII.

Uprawnieni do ubiegania się trekwentanci kursu pocztowego i telegraficznego, którzy otrzymali przy egzaminie ruchu przyznaną notę „złożył z dobrym postępem“ zostają na podstawie doniesienia o wyniku egzaminu (art. VII), i to kandydaci pozostający w dwunastym roku służby prezencyjnej ewentualnie dopiero po wykazaniu się później certyfikatem, asystentami pocztowymi i to o ile możliwości (art. V) w tych okręgach dyrekcji, które sobie sami wybrali.

W tym celu rezerwować się będzie odpowiednią liczbę posad asystentów pocztowych opróżnionych podczas trwania kursu.

Asystentów pocztowych tego rodzaju porządkuje się pomiędzy sobą przedewszystkiem podług wyniku egzaminu, w obrębie grup z jednakowym wynikiem egzaminu, podług czasu rzeczywiście odbytej służby czynnej, gdy ten znowu jest równy, podług rangi wojskowej a w ostatniej linii podług wieku, podczas gdy kandydatów będących w dwunastym roku służby prezencyjnej jeżeli certyfikat przedłożą dopiero po zamianowaniu innych uprawnionych do ubiegania się kandydatów, wcielać się będzie podług dnia ich nominacji.

Artykuł IX.

Dopuszczonych celem uzyskania posady oficjanta pocztowego do praktyki próbnej, uprawnionych do ubiegania się podoficerów należy jeszcze przed upływem szóstego miesiąca urlopu poddać egzaminowi oznaczonemu w §cie 9 rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 3. kwietnia 1906, Dz. u. p. Nr. 77 i następnie tych, którzy złożyli egzamin z notą co najmniej „uzdolniony“, równocześnie z wygotowaniem i wręczeniem świadectwa z egzaminu i to kandydatów będących w dwunastym roku służby prezencyjnej dopiero, gdy przedłożą certyfikat, mianować oficjantami pocztowymi II. klasy. W tym celu nie obsadza się posad oficjantów pocztowych w odpowiedniej liczbie w dotyczącym okręgu dyrekcji.

Oficjantów pocztowych tego rodzaju porządkuje się pomiędzy sobą przedewszystkiem podług wyniku egzaminu, w obrębie grup z jednakowym wynikiem egzaminu, podług czasu rzeczywiście odbytej służby, a gdy ten znowu równy, podług rangi wojskowej, w ostatniej zaś linii podług wieku, podczas gdy kandydatów będących w dwunastym roku służby prezencyjnej, jeżeli certyfikat przedłożą dopiero po zamianowaniu innych uprawnionych do ubiegania się kandydatów, wcielać się będzie podług dnia ich nominacji.

Równocześnie należy także zdać Ministerstwu handlu relację z rezultatów praktyki próbnej i egzaminu, jakoteż o dokonaniem nadaniu posad podoficerom

Artykuł X.

Jeżeli frekwentant kursu pocztowego i telegraficznego przy egzaminie ruchu otrzymał notę, „nie złożył, uznany jednak za uzdolnionego do służby oficyanta pocztowego“, należy go z urzędu spowodować do złożenia pisemnego oświadczenia, czy chce uzyskać posadę oficyanta pocztowego, a jeżeli tak, w którym okręgu dyrekcji.

Oświadczenie to należy dołączyć do doniesienia, które się przesyła po myśli artykułu VII.

Ministerstwo handlu przesyła następnie podanie dotyczącego podoficera wraz z jego oświadczeniem dyrekcji poczt i telegrafów i to wedle możliwości dyrekcji wymienionej w oświadczeniu z poleceniem, by mianowała dotyczącego podoficera oficyantem pocztowym II. klasy.

Oficyantów pocztowych tego rodzaju wciela się do grupy tych oficyantów pocztowych mianowanych po myśli artykułu IX, którzy przy egzaminie otrzymali notę „uzdolniony“.

Artykuł XI.

Oficyantów pocztowych, mianowanych na zasadzie certyfikatu po myśli pierwszego ustępu §fu 5 ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60, należy, jeżeli przy egzaminie na oficyanta pocztowego otrzymali notę „znakomicie uzdolniony“, mianować oficyantami pocztowymi I. klasy najpóźniej po odbyciu trzyletniej, w innym przypadku po odbyciu czteroletniej zadowalniającej służby w charakterze oficyanta pocztowego, jeżeli z dodatnimi wynikami złożyli egzamin oznaczony w §fie 15 rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 19. maja 1900, Dz. u. p. Nr. 87; tego rodzaju oficyanci pocztowi (II. klasy), stosownie do wyniku egzaminu na oficyanta pocztowego po odbyciu przynajmniej trzyletniej, względnie czteroletniej służby, mają także prawo żądać dopuszczenia ich do kursu pocztowego i telegraficznego i przeniesienia ich ewentualnie w tym celu w drodze urzędowej do miejsca siedziby dyrekcji poczt i telegrafów.

Odnośne podania wносить należy najpóźniej do dnia 15. września w przepisanej drodze służbowej do Ministerstwa handlu, które w razie dopełnienia warunków wyda równocześnie dalsze polecenia pod względem dopuszczenia kandydatów do kursu pocztowego i telegraficznego, uwzględniając przytem o ile możliwości wyrażone co do miejsca służbowego życzenia.

Z tego rodzaju frekwentantami kursu postępować zatem należy podług norm podanych w artykułach VII i VIII. Jeżeli frekwentant taki przy egzaminie ruchu otrzyma notę „nie złożył, uznany jednak za uzdolnionego do służby oficyanta pocztowego“, uważać to należy za równe nocie „nie złożył“.

Artykuł XII.

Także uprawnionych do ubiegania się podoficerów, którzy obdzieleni zostali certyfikatem po myśli §fu 4 ustawy z dnia 19. kwietnia 1872, Dz. u. p. Nr. 60, na próbę dopuszczać się będzie celem uzyskania posady oficyanta pocztowego do sześciomiesięcznej urzędowo-pocztowej praktyki próbnej, w §ach 7 i 8 rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 3. kwietnia 1906, Dz. u. p. Nr. 77, unormowanej, pod warunkiem, że wykażą się, iż posiadają ogólne wykształcenie w zakresie, jaki plan naukowy określa piątej klasie szkoły ludowej pięciolub więcejklasowej. Dowód ten składa się przez przedłożenie świadectwa uwolnienia z pięciolub więcejklasowej powszechnej szkoły ludowej, z którego wynika, że V. kurs roczny ukończyli albo też świadectwa uwolnienia szkoły wydziałowej. Gdyby kandydat nie był w stanie przedłożyć takiego świadectwa uwolnienia, w takim razie ma udowodnić ogólne swoje wykształcenie świadectwem z egzaminu z dobrym wynikiem umyślnie w tym celu złożonego w jednej z powyżej wspomnianych kategorii powszechnych szkół ludowych z materiału V kursu rocznego.

Artykuł XIII.

Co do wnoszenia podań kandydatów tego rodzaju, przydzielania i powoływania ich do praktyki próbnej jakoteż dopuszczania ich do egzaminu oznaczonego w §fie 9 rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 3. kwietnia 1906, Dz. u. p. Nr. 77, znajdują analogiczne zastosowanie odnośne postanowienia artykułów IV, V, VI i IX. Tych podoficerów, którzy egzaminu złożyli co najmniej z notą „uzdolniony“, należy, równocześnie wygotowując i wręczając świadectwo z egzaminu, mianować i to kandydatów będących w dwunastym roku służby prezencyjnej dopiero, gdy przedłożą certyfikat, oficyantami pocztowymi II. klasy i to najpierw w charakterze prowizorycznym z tym dodatkami, że do nich znajdzie zastosowanie postanowienie §fu 52, l. 1 rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 3. kwietnia 1906, Dz. u. p. Nr. 77, dotyczące dopuszczalności wypowiedzenia służby.

Dyrekcje poczt i telegrafów mają na ten cel zaniechać obsadzania odpowiedniej liczby posad oficyantów pocztowych.

Oficyantów pocztowych tego rodzaju porządkuje się pomiędzy sobą przedewszystkiem podług wyniku egzaminu, w obrębie grup z jednakowym wynikiem egzaminu, podług czasu rzeczywiście odbytej służby czynnej, gdy ten znowu jest równy, podług rangi wojskowej, w ostatniej zaś linii podług wieku, podczas gdy kandydatów będących w dwunastym roku służby prezencyjnej, jeżeli certyfikat przedłożą dopiero po zamianowaniu innych uprawnionych do ubiegania się kandydatów, wcielić się będzie podług dnia ich nominacyi.

Równocześnie złożyć należy Ministerstwu handlu relację z rezultatu praktyki próbnej i egzaminu, jakoteż o dokonaniem nadaniu posad podoficerom.

Oficyantów pocztowych tego rodzaju, którzy przy egzaminie na oficyanta pocztowego otrzymali

notę „znakomicie uzdolniony“, należy po odbytej przez nich w charakterze oficyanta pocztowego zadowalniającej jednorocznej, w innym przypadku zadowalniającej dwurocznej służbie zatwierdzić na stałe, w ich charakterze służbowym.

Co do uzyskania posady asystenta pocztowego, znajdują do tego rodzaju podoficerów mianowanych oficyantami pocztowymi, zastosowanie postanowienia §fu 40 rozporządzenia Ministerstwa handlu z dnia 3. kwietnia 1906, Dz. u. p. Nr. 77, z tem uzupełnieniem, że z oficyantami pocztowymi tego rodzaju, gdy później złożą dowód oznaczonego w artykule I. pod lit. *a* wykształcenia, postępować należy po myśli postanowień artykułu XI.

Auersperg wlr.

